

A BOMLÁS ÉS AZ AKTUS SZERZŐJÉTŐL

Érte ölni sem nagy áldozat?

SZIGOR

— harmadik könyv —

E L I L L A N Ó R E M É N Y E K

LAKATOS LEVENTE

Lakatos Levente

Lakatos
Levente

**Szigo
r**

Harmadik
könyv:

*Elillanó
remények*

Copyright © Lakatos
Levente, 2016

Borítófotó © #65481895 –
Shutterstock

Minden jog
fenntartva.

A történet valamennyi szereplője kitalált, létező személyekkel való hasonlóságuk
csupán a véletlen műve.

ISBN 978 -963 -12 -
5039 -8

A sorozat eddig
megjelent részei:
Megrepedt álarc - Szigor
1. Feltörő ösztönök -
Szigor 2.

<http://facebook.com/lakatoslevente>

<http://lakatoslevente.hu>

– A legfrissebb elemzéseink alapján a pártfinanszírozásunk nincs a csúcsra járátva – állapítja meg apám a táblázatokkal és diagramokkal telezsúfolt iratokat lapozgatva. – A legtöbbet ti hoztátok a konyhára – pillant előbb Sándorra, majd rám, de tekintetéből hiányzik az elismerés. – De tőletek többet várok.

Sándor felszisszen. És engem sem tesz boldoggá ez a kijelentés.

– Tehát büntetsz bennünket, amiért jól teljesítünk. – Mérgemben a nappalink foteljének karfáját markolom, egészen elfehérednek az ujjbegyeim. Epésen folytatom: – Ez igazán következetes. De mit vársz egy olyantól, aki...

– A saját jövődért is dolgozol, Liza – mordul rám. – Ha a következő választást is elveszítjük, elkezdhetsz hétköznapi állás után nézni. – Szemrebbenés nélkül fűzi hozzá: – Biztosan szívesen alkalmaznának eladónak valamelyik butikban. Bár ma már ahhoz is szakirányú végzettség szükséges.

Mély levegőt veszek. Odaköpném neki, hogy akár már most elszegődnék egy butikba, ha nem zsarolna a szaros szerződésével, de mielőtt megszólalhatnék, a párt kampányfőnöke magára hívja a figyelmemet: – Vagy lehetnél pincérnő abban az étteremben, ahol kizárólag bögyös csajokat alkalmaznak. Szerintem oda végzettség sem szükséges.

A középső ujjamat mutatom a piperkőcnek. A fiúk általában hajat húznak, a férfiak többsége pedig csipkelődik, hogy felhívja magára a nők figyelmét. Mindkettő rettentően szerencsétlen megoldás. Elődnek fel sem tűnik, hogy a jópofának vélt élcelődése igazából lealacsonyító sértegetés. Annyira tipikus figura. A beszélésére most tudnék magas labdát dobni, de ő visszakézből sértődős hisztérikáknak titulálna, és való igaz, ma este a szokásosnál lényegesen ingerültebb vagyok.

Összecsaptak a fejem felett a hullámok.

Nem elég, hogy a tegnap esti fogadáson elbuktam a kíváncsisággal szemben, ezzel pedig kockázatos helyen engedtem a csábításnak. A ránk nyitó pár férfi tagja Igor kollégája volt. Halvány esélyünk sem maradt a lelepleződést megúszva szabadulnunk a szorult helyzetből. Olivér egészen biztosan felismert. A takarítószerterében ugyan nem tett erre utaló megjegyzést, a tekintetében látott döbbenet hirtelen aljas fényt kapott.

Végem.

Igor nyugtatott, és azt ígérte, hogy elsimítja az ügyet, azóta viszont nem keresett. Csaknem huszonnégy órája tart kétségek között, így az idegeimet mostanra közel szakadásig koptatta a várakozás. A letargiám kellős közepén aztán bejelentkezett az apám. A frászt hozta rám a hívásával. Próbáltam kipuhatolni, miért kell este a Sándorral közös otthonunkban pártmegbeszélést tartanunk, de nem kaptam épkezláb választ. Biztosra vettem, hogy máris a fülébe jutottak a fogadáson történetek, Igor pedig azért lapít, mert szégyelli bevallani nekem a bukást. Most legalább kiderült, egyelőre megúsztam a falhoz állítást, és

a titok még tartja magát. Apám azon tüsténkedik, hogy rábeszéljen valamire. Valami számomra elfogadhatatlanra.

A pártfinanszírozás tulajdonképpen illegális forrás. Tisztességtelen a törvényesen rendelkezésre bocsátott keretet magántőkével duzzasztani, pláne, hogy cserébe például adócsökkentésről vagy busás állami megrendelésekről szóló ígéreteket teszünk. Apám szerint üzletelünk, szerintem pedig megvesztegetünk. Kecsegtető ajánlataink természetesen csak úgy teljesülhetnek, ha az eredményes kampányidőszak után megnyerjük a választást, különben az összes befektetés odavész. Érdekérvényesítéssel vegyített szerencsejáték ez, mely csak akkor pöröghet mindenki számára sikerállásba, ha a szimpatizáns nagyvállalatok vezetői egymást meggyőzve, kart karba öltve mögénk állnak. Az összes rokonszenvező, illetve kormányellenes céget magunkhoz édesgettük az elmúlt hetekben, fogalmam sincs, hogyan bővíthető még a keret. A kételyek Sándorban is ugyanúgy megfogalmazódnak, és most a látogatóink elé tárja azokat. Apám somolyog katonája kétkedő szavain. Jól ismerem ezt a ravasz

vigyort. Elszorul tőle a torkom.

– Nem kormánypárti szponzorokat szeretnék – böki ki végül.

– Tehát be akarsz bennünket küldeni az oroszlán barlangjába? – Sándor kérdése gyakorlatilag megállapítás. Lebiggyeszti az ajkát, mintha csalódna az ötletben.

– Akad néhány elcsábíthatónak mutatkozó vállalkozás – dől hátra a foteljében az apám. Lábát úriasan keresztbe veti, mint amikor gyerekkoromban észt osztani készült. – Ezek előzőleg a liberálisokra szavaztak, de tulajdonképpen semlegesek. Amolyan napraforgók. Őket szeretném magunk mellé csalogatni.

– Győzködünk? Kolduljunk? – szisszennek fel belőlem a kérdések. Sándorra villantom a tekintetemet, hogy erősítse az ellenállásomat, de ő ehelyett elkerekedett szemmel kortyol a whiskyjéből. Gyáva kiállni magáért. Pontosabban magunkért.

– Készítettünk a potenciális cégvezetőkről egy listát. Köztük van a csokoládégyáros Barna János – nyújt egy-egy lapot felénk Előd apám szavait kísérve. Sándor elfogadja a papírt, én azonban rá se hederítek és apámra meredek.

Ő zavartalanul folytatja leendő miniszterének címezve: – A csokoládégyár régi családi vállalkozás. Az öreg Barna jó barátom volt, öt éve vitte el a szívinfarktus. A fia vette át a cég vezetését, aki úgy döntött, a hagyományokkal ellentétben nem minket, hanem a liberálisokat támogatja. Ő az egyik legfontosabb, egyben legfájóbb elem. János a generációváltás, azzal együtt pedig az elitcsere emblemikus figurájává nőtte ki magát az elmúlt években. Ha ő felénk fordul, a kortársai mind követik – pillant felém. Mosolya ördögien pimasz. – Ha az emlékezetem nem csal, feletted járt a gimnáziumban és kifejezetten kereste a társaságot. Kicsit kedveskedhetnél neki, ha már régen olyan rideg voltál vele.

Egyre vörösebb színt ölt az arcom, és viszketni kezd a tenyerem.

Legszívesebben pofán verném a saját apámat, ehelyett akkorát csapok mindkét tenyeremmel a fotel karfájára, hogy az belereccsen. Aztán felpattanok.

– Szerintem így is sokkal többet tettem a pártodért, mint amennyit megérdemeltetek volna – hadarom. – Nekem tiszta a lelkiismeretem. Vannak még rajtunk kívül is bábjaitek, most egy kicsit játsszatok velük.

Utolsó szavaimat már a nappali ajtajából zúdítom rájuk. Senki nem szól utánam, nincs méltatlankodó morgolódás, de ez legkevésbé a talpraesettségem, sokkal inkább az érezhető, pusztító feszültségem eredménye. Értelmetlen hasonló állapotban vitába szállni velem, mert az idegesség elvakít és csökönyössé tesz.

Elegem van a rabszolgasorból. A lelkemet rohasztja a hazudozás, a bujkálás és a rettegés. Haragszom a világra. Haragszom apámra. Haragszom a szerződésre. És haragszom minden haragom kiváltó okára: önmagamra.

Még hogy kedveskedjek Barna Jánosnak!

Le kellene feküdnöm, hogy kialudhassam a nyűgösségemet, de a fülemben zúgó feszültség ébren tartana, és csak álmatlanul forgolódnék az ágyamban. Egyetlen dolog tudna lehiggasztani, mégpedig az, ha Igor jó hírrel hívna. A szobámba érve az ágyamra hanyatlom, majd magam elé tartom a telefonomat: a

kijelző üres, nincs értesítés. A nap folyamán többször megfordult a fejemben, hogy magamhoz veszem az irányítást és felhívom, de folyton elodáztam a pillanatot. Nem akarom zavarni, nehogy éppen alkalmatlan pillanatban keressem, és azzal olajat öntsek a tűzre. Lehet, hogy éppen Olivérrel egyezkedik, vagy a pártja valamelyik eseményén puhítja az embereket, esetleg... Lehet, hogy nőket dönget? Például azt a fiatal lánykát, akivel a múltkor együtt találtam? A pokolba is! Felvetéseim közül a legvalószínűbb, hogy nővel van, én pedig ebben az esetben kimondottan szeretném megzavarni. Ha hetyeg, miközben én a küszöböt rágom, meg is érdemli!

Kioldom a telefonom billentyűzárát, aztán megtorpanok. Hiába csipked a zöld szemű szörny, próbálom elhessegetni az undorító mancsát. Már a múltkori incidens után is arról győzködtem magamat, hogy egy aranyifjú miatt féltékenykedni örültség, azóta pedig csak romlott a helyzet. Épeszűbb érv, hogy tudnom

kell, mi folyik a háttérben, hiszen a fejlemények az én életemet is komolyan befolyásolhatják. Éva barátnőm nevéhez pörgetem a telefonkönyvemet, mert hozzá rendeltem Igor számát, aztán mielőtt eltántoríthatnának a kétségeim, a hívógombra koppintok.

A vonal kicsöng, és miközben azt várom, hogy a határozott, mély férfihang a fülembé dörmögjön, a gyomromat az izgalom szorongatja. Felsejlik bennem az étteremben átélt pikáns játékunk emléke. Igor karcos orgánuma akkor olyannyira beindított, hogy a vezetékek nélküli telefonnal a mosdó egyik fülkéjébe zárkoztam. A pincérnő teljesen kétségbeesett, mert azt hitte, hogy rossz hírt kaptam, amitől zokogva roppantam össze odabent, és csaknem rám hívta a mentőket. Az ajkamba harapva elvigyorodom a pikáns kis történeten, aztán hirtelen leolvad az arcomról a derű. Szörnyű, hogy Igornak már jelen sem kell lennie az ellenállásom áttöréséhez. Vele kapcsolatban minden józannak vélt döntésemről kiderül, hogy mosolyogtatóan gyermekded. Ha normális kapcsolatban állnánk, hálát adnék a magas hőfokú kémiáért, ám így ez a kárhozat kénköves tüze. Átkozott ez a kapcsolat – átkozottul jó, amikor együtt lehetünk.

Miközben minél távolabb kellene hátrálnom Igortól, egyre közelebb vonz magához.

Életem egyik legnagyobb baklövése volt az éjjel követnem őt a takarítószerterembe. És nem elsősorban azért, mert tetten értek, hanem mert ott létrejött közöttünk valamiféle, a szexnél bensőségesebb kapcsolat. Olyan, ami a bőr alá férkőzik, a húsba eszi magát, az ember lényéig hatol, és táplálás nélkül is évtizedekig élősködik odabent.

– Miért csinálod ezt velem? – szól nyöszörgésem egyrészt a gyötrő vágynak, másrészt annak, hogy Igor nem fogadja a hívást.

Csüggedten előreejtem a vállamat. Jeges feszültségem gyámoltalansággá olvad, és árva könnycseppként gödrül ki a szememből. A tehetetlenség cseppje, Igor facsarta. Mégpedig azzal, hogy a találkozásunk estéjén kibillentett a stabil állapotomból. De bármennyire is szeretném őt okolni a kálváriámért, tudom, az egész az én hibám. A gyengeségem pördített a karjába. A vágy. A hiány. Szeretetre vágytam, és a nyilvánvaló sem tántorított el: Igortól éppen a szeretet az egyetlen, amit nem kaphatok meg. Egy vagyok neki a millióból. Kár, hogy ezt nem realizáltam idejében. Most aztán fordulhatok bármerre, a saját életem csapdája körbeszorít.

Kirántom az éjjeli szekrényem fiókját, és a lendülettől zörögve gurul előre egy gyógyszeres fiola. Az egymáshoz koccanó pirulák ismerős hangja két éve még rendszeresen duruzsolt a fülembé, elfedte előlem a valóság zaját: a sikító magányt. A világot, amibe beleszülettem, felszínes érdekkapcsolatok láncolata fűzi egybe, a bizalmatlanság pedig magánnyá lényegült. A megboldogult édesanyám is jól tudta ezt. Tizenhat éves voltam, amikor halálos adag nyugtatóval vetett véget az életének. Igaz, búcsúlevél hiányában csak sejtésem lehet arról, hogy miért tette, de a mai napig hajlamos vagyok magamat vádolni a történetekért. Kamaszkoromban gyakran összekaptunk, amiért azt kérte, töltsék vele több időt. Úgy éreztem, a nyakamba akaszkodik és kislányságként kezel, pedig csak Őszinte társaságra vágyott. Azt hiszem, éppen azért vállalt gyereket, hogy elkerülje az egyedüllétet. Én pedig cserben hagytam. Ellöktem.

Igaz, a tragédia napján nem veszekedtünk. Amikor elhatározásra jutott, tudnia kellett, hogy én találok majd rá a holttestére. Igyekeztem megingathatatlannak mutatkozni, de a tragédia porrá zúzott. Habár már úgy, ahogy, de megtanultam távol tartani az emléket, néhanapján még mindig álmaim közé szivárogozik a szörnyű, habos szájú kép. Az akkor még a friss élménnyel birkózva nyúltam először gyógyszerért. Hangulatomtól függően néha azt akartam, hogy engem is az örökkévalóság kábulatába rántson, néha pedig úgy gondoltam, bármennyit nyelhetek belőle, mert elég erőt érzek ahhoz, hogy újra és újra legyőzhessem a démont, amellyel szemben az édesanyám elbukott. Végül már örömben is szedtem, ittam is rá, és a bódulatban lubickolva úgy éreztem, a könnyű férfiak karjában boldog lehetek. Mondanom, hogy elképzelni sem tudtam az életemet nyugtatópirulák nélkül, de nem észleltem a függőségemet, fogalmam sem volt, hogy rászoktam. A mámor korszakának aztán egy, az édesanyám öngyilkosságához hasonlóan tragikus eset vetett véget. Az eset, ami a jelenbe, azaz a szerződésig és egy hazug érdekkapcsolatig sodort. És ami a mai napig mardos belül.

Tessék, a szeretetillúzióból a realitásba rántva ismét megkísért a magány.

Édesanyám ráébredhetett, hogy csak úgy szabadulhat a politikai ármánykodás aranykalitkájából, ha belehal. Miután felnőttem, nem volt már mivel kárpótolnia önmagát, a magány a öregkorát is megkeserítette volna, hát inkább lépett. Amit kamaszfejjel nem értettem, most a saját bőrömön tapasztalom.

Talán nekem sincs más esélyem a szabadságra, mint a halál. A halálom mindent megoldana.

Megrázom a fejemet.

Hiába is csábít zsibbasztó nyugalommal a gyógyszer, megengedhetetlen, hogy visszapillantsak. Nem vésztartaléknak, hanem éppen az akaraterőm demonstrálása érdekében van a éjjeliszekrény fiókjában a dózis.

Az üvegcsét szuggerálom.

Néhány szemet megérdemelnék, hogy kialudhassam magamat.

– Csak egyetlen szem – suttogom magam elé.

Rogyadozik az akaraterőm. Nyirkos tenyeremben forgatom a barna üveget. Csak fel kellene pattintanom a kupakot, aztán a nyelvemre helyezni egy vagy két szemet. Gyakorlottan, folyadék nélkül is képes vagyok lenyelni a gyógyszert. Csupán néhány mozdulat.

Egyetlen másodperc...

– Feszültnek tűnsz.

A hátam mögül érkező váratlan férfihang hallatán összerezzenek. Ahogy aztán arcot társítok a hanghoz, máris undor járja át a testemet. Előd áll a szobám ajtajában.

– A frászt hozod rám!

Minden feltűnést kerülve a táskámba süllyesztem a gyógyszeres üveget. A piperkőc tud a függőségemről. Ha megneszelné, hogy csaknem táncba vitt az ördög, biztosan gyorsan közhírré tenné a nappaliban. Vagy legalábbis megzsarolna vele.

– Azt mondják, azok az emberek ijedősek, akiknek nem tiszta a lelkiismeretük – duruzsolja. Fogalma sincs, hogy az elpuffantott közhelyével mennyire telibe talált.

Hallom a talpa alatt megnyikorduló parkettát. Belépett a szobámba. Közeledésének pusztá gondolatától is már kiver a víz.

– És azok, akikre seggfejek rontanak a szobájukban – köpöm hátra a vállam felett. – Nem hallottam, hogy kopogtál volna.

– Az ajtó nyitva volt – feleli vigyorogva. Nem fogott rajta a sértésem, talán még élvezi is, amikor a szavaimmal belemarok.

Hozzászoktam, hogy ebben a házban senki nem ólálkodik vagy hallgatózik a szobám környékén. A nálunk megfordulók többsége beavatott, azaz tisztában vannak az érdekházassággal, Sándorral pedig nincsenek egymás előtt titkaink. Feleslegessé vált az ajtózáras. Előd visszaél a helyzettel.

– Kérlek, hagyj magamra!

Egészen közel jön hozzám, bensőségesen bűg: – Szükséged lenne egy kis

nyug atóra.

– Nem vagyok vicces kedvemben, Előd – mondom ezt a tőlem telhető legkeményebb hangon.

– Ez biztosan a szexuális feszültség – követi végig mindkét tenyerével a felkarom vonalát, de csak a könyökömnél ér hozzám. Megszorít. Azt gondolhatja, hogy izgató. – Mióta nem voltál férfival? Már vagy két éve, ugye?

– Vedd le rólam a kezedet! – Minden szónak külön nyomatékokat adok, és ahogy kirángatom a tenyeréből a karomat, szembe pördülök vele. – Menj el! – kérésem immár parancsként kong.

– Nehéz lehet neked ezekben az ínséges időkben – mér végig szája szegletében ülő félmosollyal. – Engedd, hogy segítsek egy kicsit. – Szembe röhögöm, ő mégsem tágít. – Gondold csak végig, milyen egyszerű volna...

A szememet forgatva hajtom le a fejemet. Miként rázhatnám le egyszer és mindenkorra ezt a barmot? Valahogy meg kellene leckéztetnem, hogy többet eszébe se jusson megköörnyékezni. A kezemben forgatott telefonra nézek, melyen fény villan. Babrálni kezdek a készülékkel. Előd valószínűleg azt hiszi, hogy zavaromban teszem, mert nem törődik vele, inkább tovább agitál.

– Gondold csak végig! – ismétli ezúttal kifejezetten kedves suttogással. Hagyom, hogy közelebb lépjen. – Senki nem gyanakodna arra, hogy... – megnyalja az alsó ajkát. – Néhanapján eljátszunk egymással.

Felpillantok rá. Gyarlóság talán, de a megleckéztetésével továbbadhatom Elődnek azokat a pofonokat, amiket az elmúlt egy napban rám mért a sors. Ellenállás helyett ezúttal gyengédség csillan a tekintetemben.

– Képes lennél olyat tenni, ami az apám akarata ellen való? Látom, ahogy felvillan benne a remény.

Bevette.

– Szerinted ő azt akarja, hogy boldogtalan legyél? – folytatja gyengéden.

Nevetséges játék ez és valószínűleg teljességgel szükségtelen, de annak érdekében, hogy biztosan ne legyek átlátszó, a hajlandóságot követően kicsit visszakoznom kell.

– Szerinted ő azt akarja, hogy veled szegjem meg a szerződést? – hunyorgok rá gyanakvóan.

– Nem kell róla tudnia! – Kipukkanó nevetéséből kihallik a szűkülés. Tart attól, hogy rosszat szól, én pedig visszahúzódok a csigaházamba. Nyert ügyem van, minden szavával a kedvemben akar majd járni.

– Hazudnál neki? – pillantok rá áhítatos tekintettel. – Te jobb katona vagy annál. Éppen ezért nem bízhatok benned. Lehet, hogy csak tesztelsz.

– Ugyan, Liza! – röffen fel belőle. Meleg gyengédsége lassan felszáll, helyére férfiasan rideg magabiztosság tódul. Ezen reakcióért masszírozott, azt hiszi, végre rátalált a helyes ösvényre, le sem térne róla. – Az apád nem lát tovább az orránál.

A csodálatos mondat hallatán minden porcikámat átjárja a jóleső boldogság.

– Hajlandó lennél szembe szállni az akaratával? – sóhajtom a kérdést Előd milliméterre pontosan nyírt borostás arcába.

Ajka kaján mosollyal közeledik az enyém felé.

– Akadnak dolgok, amiért bármire

képes vagyok. Ennyi nem elég.

Konkrétabb választ akarok.

– Elárulnád az apámat azért, hogy engem boldoggá tegyél? – provokálom, mire helyeslően biccent a fejével.

A fenébe!

– Mondd ki! Hallani akarom! Akkor nem csókolhatsz meg, ameddig nem biztosítasz arról, hogy...

– Érted még őt is elárulnám – vág a szavamba türelmetlenül.

Hangosan felhahotázom, és mielőtt észbe kaphatna, hátrálok. A telefont elé tartva közlöm vele: – Az egész beszélgetésünket rögzítettem.

Előd pillantásában felüti fejét a riadalom. Aztán a kamera felé kap, de még idejében elrántom a kezemet.

– Ha egy ujjal is hozzám mersz érni, sikítok – fenyegetem. – Neked pedig nincs annyi időd, hogy mindenholnan letöröld a felvételt, mielőtt megállíthatnának. – Kétségbe esve rágja a száját. – Nyugodj meg, nem fogom az apám elé tárni a felvételt. Addig nem, amíg békén hagyasz. De ha még egyszer megpróbálsz megfektetni, azonnal nyilvánossá teszem a beszélgetésünket!

Kőkemény pillantással mérlegel. Belátja, hogy csapdába ejtettem.

– Te baszatlan picca! – sziszegteti vele a tehetetlenség. – Ezt még megkeserülöd!

– Ugye tudod, hogy még nem állítottam le a felvételt? Szóval a fenyegetésed is rajta lesz! – rikkantom, miközben Ő kiviharzik a szobámból.

Azt hiszem, hogy szereztem egy ellenséget.

És mégis elégedetten mosolygok.

Kedvelem a jelenlegi otthonomat. Azt hiszem, hogy ez a ház lesz az egyetlen fájó pontja a két év múlva esedékes válásomnak. Az épület a szerződésünk lejártával a párt ajándékként teljes egészében Sándoré marad, nekem pedig egy tetemesebb összeg üti majd a markomat, hogy abból kezdhessek új, független életet.

A házban összesen három, egy nagyobb és két kisebb hálósobát alakítottak ki. Ha beavatatlan látogatónk érkezik, biztosan azt gondolja, Sándorral a nagyszobában hajtjuk álomra a fejünket, a maradék kettő pedig a leendő gyerekeinkre vár, esetleg vendégszobák. A valóságban a két kisebbet használjuk, még a tökéletes álca kedvéért sem kényszerítjük egymást közös ágyba. Ha valamilyen oknál fogva mégis kiderülne a turpisság, az egyébként szinte néma csendben alvó Sándor túlságosan hangos horkolására fognánk a kialakított szokást. A hátunk mögött tudott időszak kiképzett: ma már mindenre van kibúvó válaszuk, nehéz bennünket hazugságon érni. Kivéve, ha rajtakapnak egy másik férfival.

Újfent rám hull az esti, gyötrő felelősségtudat. Amennyiben kiderül, hogy megszegtem a szerződést, Sándor kis túlzással földönfutóvá válik. Hatalmas rajtam a felelősség: ha lelepleződöm, őt is magammal rántom. Pedig azt nem érdemelné meg.

Gondterhelt sóhajjal kinyújtózkodom az ágyamban, majd az éjjeli szekrényen pihenő telefonoméért nyúlok. Titkon arra számítok, hogy Igor kedvező fejleményekről tájékoztató üzenete vár, helyette csak két hajnalban érkezett e-mailed jelez a készülék. A korábbi az esküvőszervezőtől érkezett, a másikban pedig Éva barátnőm csatolta a menyasszonyi ruhám terveit. Mindkettőre mielőbb reagálnom kell, hiszen a szerepem szerint a menyegzőm miatt izgatott, szerelmes asszony vagyok, tehát az én kis világomnak jelenleg az esküvő körül kell forognia.

Elfintorodom.

Muszáj kávéhoz jutnom, hogy túléljem ezt a napot és teljesíthessem az elvárásokat.

A köntösömet kötve az egész alakos tükörbe pillantok, majd a fölötte lévő ösztönző mantrát olvasom, amit a saját kezemmel festettem a falra: *Boldogságod kulcsa önmagad megbecsülése*. Biztosan sokak szerint gyerekes ez a motiváló sor, nekem viszont elsődleges a szobám otthonossága. Ezekben a zűrzavaros időkben ez a néhány négyzetméter számomra az egyetlen ármánymentes menedék. A szentély, ahová Előd az este betolakodott. Pusztán már ezért is revánsot kellett rajta vennem, és láss csodát, a piperkőc süket dumájának rögzítése, majd a megfenyegetése kiengedte belőlem a fáradt gőzt. Távozása után kulcsra zártam a szoba ajtaját, majd nyugtató nélkül is mély álomba szenderültem. Gonosz lépés volt megzsarolnom? Kétlem, de ha mégis, akkor vállalom: gonosz vagyok. Cserébe egy teherrel kevesebbet kell magammal cipelnem.

Ahogy minden áldott reggel, Sándor most is korán ébredt, és ismét a konyhaasztalnál ülve találom. Egyik kezében kávé, a másikban pirítós, elé

fektetve pedig a táblagépe, amin a reggeli híradagját fogyasztja. Az asztalon egy zacskónyi szeletelt kenyér, vaj és lekvár, a konnektorhoz csatlakoztatva pirító. Korog a gyomrom.

– Mi történt tegnap, hogy úgy elrohantál? – érdeklődik kedves hangon a köszönést követően a vőlegényem.

A konyhaszekrényből előhalászom a kedvenc bögrémet, majd a pulton strázsáló kávéfőzővel babrálva válaszolok: – Csak a szokásos. Apám kiborít.

Sándor a szék háttámlájára könyököl, felém fordul.

– Nem szeretném, ha beleőrülnél ebbe az egészbe.

– Késő – pillantok fel rá. Bandzsítok, ő hahotázik.

A víz süvítve forr a masinában, halvány gőz emelkedik a levegőbe, én pedig merengve figyelem a táncát. Sándor az utolsó falat pirítását lenyelve érdeklődik, hogy csatlakozom-e a reggelihez, mire bólintok, és két szelet kenyeret teszek a pirítóba. Sajnos azt nem kérdezi meg, hogy a reggeli mellé a

véleményét is tálalhatja-e, csak egyszerűen belekezd: – Ez az egész nem azért van, hogy beleőrüljünk. Ez mindkettőnk...

– ...Érdekét szolgálja? – fejezem be helyette a mondatot.

Míg a gép a kávé csorgatja, Sándor a válaszát fontolgatja, végül, mintha a munkamenet végét jelző pityegés adott volna neki lökést, kiböki: – A lényeg az, hogy apád nem akar rosszat. Esze ágában sincs ártani.

– Igen, az lehet, hogy nem akar ártani – ülök az asztalhoz. Elcsípem a pirítóból kipattanó egyik kenyérszeletet, majd vajjal és lekvárral kenem meg. – De az is biztos, hogy kizárólag a saját érdekét tartja szem előtt. Mi egyáltalán nem érdekünk – Sándor szólna, de a szájába nyomom a pirítóst. Még forró lehet, mert szegény felszisszen. – Ne kezdj bele a propagandaszövegbe. Süketelés, hogy nekünk akar jót. A saját zsarnokságát leplezi ezzel a dumával. Ismerem. Hidd el, nem érdekli más, csak a saját haszna – kenem meg magamnak a másik pirítóst. – Tudod, hogy mi motiválja? Hogy a párt legalább addig álljon, ameddig Ő él. Nehogy rásüssék, hogy elbukott. Utána pedig szerintem örülne, ha az utódjai elbuknának, hiszen akkor azt mondhatnák az elemzők, hogy Ő volt a párt motorja, és nélküle befellegzett a konzervatívoknak. Csak a becsülete érdekli. De amit ilyen áron mérnek, becsület egyáltalán?

Csendben eszünk. Szeretem Sándorban, hogy sok férfival ellentétben nem érez készletet felesleges szavakkal traktálni az embert. Fogalmam sincs, hogy ez politikusként előny vagy hátrány, de az én idegrendszeremre bizonyítottan jótékony hatással van az átgondoltsága. Végül egy terelő kérdéssel rúkkol elő. Úgy tűnik, mintha eltávolodna a témától, de sejtem, hogy valójában más oldalról próbálja megközelíteni azt: – Barna tényleg az iskolatársad volt?

– Felettem járt kettővel. Kiállhatatlan barom volt.

Reméltem, hogy megelégszik ennyivel, de nem.

– Udvarolt?

– Minden lányt az ágyába akart rángatni – adok kitérő választ. – De miért fontos ez?

– Lefeküdtél vele? – vigyorog. – Fülig vörösödtél, amikor az apád szóba hozta.

Harapok a pirítósból, majd kortyolok a kávémból, hogy minél több időt nyerjek, de sajnos örökre nem tömhetem be a számat.

– Randiztuk – ismerem el. – Egyrészt mivel az apáink barátok voltak, mi gyerekkorunk óta ismertük egymást. Másrészt mind a ketten népszerűek... – elnevetem magamat. – Vagy legalábbis hírhedtek voltunk az iskolában. Álompárként emlegettek minket, én pedig hajlamos voltam elhinni, hogy ez valóban így van. Neki akartam adni a szüzességemet. Anyám többször figyelmeztetett, hogy a Barna fiúval csak gondjaim lehetnek, de legyintettem rá. – Elkomolyodom. Egy falatnyi szünetet is tartok, mielőtt folytatom. – Anyám öngyilkossága napján is Janival voltam. Le akart velem feküdni, de még időt kértem. Persze azután, ami otthon fogadott, még több időre lett volna szükségem. A tragédia után nem vágytam másra, mint szeretetre és megértésre, Jani viszont egyfolytában nyaggatott. Egyszer leitta magát és erőszakossá vált, alig tudtam kimenekülni a karmai közül. Apámnak sírtam el a bánatomat, Ő meg szólt a barátjának, hogy higgassa le a fiát. Aztán én magántanuló lettem, Ő pedig azt hiszem, hogy megsértődött, mert utána nem keresett. Aztán már csak az apja haláláról, később pedig az esküvőjéről hallottam.

– Most már értem, hogy miért fázol ennyire a viszontlátástól – húzza megértő mosolyra a száját.

– Nem hiszem, hogy Barna szívesen találkozna velem. Szóval nem is lennék a meggyőzésére alkalmas

– szabadkozom. Szeretném ledobni magamról a felelősség terhét.

Sándor szélesen mosolyog. Hófehér, szabályos mosolyával bárkit levesz a lábáról. Még engem is képes megpuhítani. Ha heteroszexuális volna, a kapcsolatunk talán nem is volna megjátszott. Ám az orientációját ismervén tudtam, ez a mosoly nem puhító, hanem inkább sokat tudó. Ki is böki: – És ha azt mondom, hogy ez már egy lefutott kör? Állítólag kifejezetten kíváncsi rád. Vagy te félsz a találkozástól? Tekintve, hogy szabad a szíved...

– A szívem csak a tiéd – búgom.

És sajnos gyakran érzem úgy, hogy másé is...

Gondolhattam volna, hogy apám az egész tervet előre kifundálta, és már régen leszervezte a vacsorát, amikor előrukkolt vele. Ha Őszinte akarok lenni, nem Barna az oka. Igaz, nem szívesem emlékszem vissza a középiskolás éveimre, abból az időből minden pillanat kínos vagy fájdalmas, de természetesen nem a kellemetlen múlt riasztana el attól, hogy ne találkozzak Barnával. Ezen már túl vagyok. Sokkal inkább az apámmal szembeni dac hátráltat. Amint belegondolok, hogy meghajoljak az akarata előtt, vicsorgásra torzul a szám.

– A tanulmányok szerint a legtöbb fiatal cégvezető a liberálisok oldalán áll, de Barna után biztosan könnyebb volna űket meggyőzni – puhít tovább Sándor. És íme, visszakanyarodtunk a kezdeti témához. – Hatalmas fegyvertény lenne, ha sikerülne űt áthódítanunk. Te is belevigyoroghatnál az apád képébe.

– Tehát azt mondd, az együttműködéssel harcolhatok az apám ellen? Érdekes a hadviselése logikád.

– Mosolyom
leleplező.

– Nem azt kéri, hogy zaklassuk ezeket az embereket. Csupán azt szeretné, ha a siker érdekében tennénk egy próbát.

– Ha a kisujjadat nyújtod, apámnak az egész karod kell – legyintem a pirítósomat rágcsálva. – Ne hidd, hogy próbálkozással beérné. Ahogy hajlasz, máris keresi a következő szorongatási pontodat.

Legbelül ugyan tisztában vagyok azzal, hogy apám kérése nem teljesíthetetlen és a közösség érdekét szolgálja, de valahol megálljt kell parancsolni a remek ötleteinek. Ebben egészen biztosan Sándor is egyetért velem, tudom, hogy neki is a könyökén jön már ki a széptevés. Ezt fel is emlegetném neki, de ű előbb nyeli le a kávéját, mint én a pirítóst.

– Elgondolkoztál már azon, hogy mi lesz akkor, ha nemet mondunk? – néz velem farkasszemet. – Ha nem teszünk meg mindent a választás sikeréért és elbukunk? – Szólnék, de ezúttal ű int le. – Mi leszünk azok, akikre ujjal mutogat majd az egész párt. Lehet, hogy most egy börtönben élünk, de a cellánk egyben védőbástya is. Szerződés ide vagy oda, egy esetleges bukás után már nem leszünk érdekesekek. Semmi nem fog bennünket védeni. Hidd el, Előd lenne az első, aki szivároztatna. Pláne, hogy folyton elutasítod.

Az utolsó mondata az elevenembe talál. Elődnék nem kellett a tegnap esti incidensünket nagy dobra vernie ahhoz, hogy Sándor veszélyesnek nyilvánítsa. Lehet, hogy a megalázása mégsem volt a legbölcsebb ötlet? Kezdek eltévedni az intrika szövevényes útvesztőjében. Sándor látja ezt, és ki is használja, hogy összezavarodtam.

– Én csak szeretném megelőzni azt, hogy rajtunk csattanjon az ostor. – Nem felelek, ezért magától folytatja: – Azt javaslom, hogy menjünk el Barnáékhoz erre vacsorára. Akkor nem köthetnek belénk. Vagy összejön, vagy nem. Az apád hamarabb elfogadja, ha nem jön össze valami, minthogy zsigerből elutasítsuk.

Ismerem apámat, nem fogja ennyivel beérni, de Sándornak abban is igaza van, hogy az ellenkezőjébe sem törődne bele. Apám győzni akar. Ha Barnát sikerül magunk mellett tudni, akkor azért, ha pedig nem, akkor a veszteség pótlása

érdekében fog újabb nevekkal bombázni bennünket. Lehetetlen helyzet ez és lehetetlen kimenekülnünk belőle. De ez a sorsom. És két évig még nem is lehet más életcélom, mint a párt felemelkedésének segítése. Ha pedig már így alakult, legyünk a lehető legeredményesebbek.

– Rendben – bólintok. – Egyetlen vacsora. Barnáékkal.

Sándor elégedetten mosolyog. Biztos vagyok abban, hogy apám a lelkére kötötte, győzzön meg. Büszke lehet magára, sikerült. Az öröm aztán az arcára fagy, amikor a táblagépe felsípol. Üzenetet kapott. Kapkodva koppintgat a kijelzőn, de ez most nem izgatottságról, sokkal inkább idegességről árulkodik.

– Baj van? – érdeklődöm finoman, közben igyekszem lelesni a beérkezett üzenetet. Vagy legalább a küldőjét. Nem járok sikerrel, mert elfordítja a gépet.

– Dehogy! Nincs! – felel túlságosan gyorsan és rettentő átlátszóan.

Hiába is várnék folytatásra, ő hallgat. Mennyire különös, hogy szótlansággal is bogarat lehet ültetni az ember fülébe. Gyűlölöm a titkokat, mert elbizonytalanítanak, a kiszolgáltatottság pedig megrémít. Sőt,

előhívja az üldözési mániámat.

Sándorral barátságot kötöttem a kényszer, így nincsenek titkaink egymás előtt, most mégis rejteget valamit. Mérget mernék rá venni, hogy az esti elviharzásomat követően a három férfi valamiféle megállapodást kötött. Vajon mennyire esküdtek össze ellenem? És vajon Sándor képes volna elárulni?

– Tudod jól, hogy bármi nyomaszt, nekem elmondhatod – biztosítom leginkább a saját megnyugtatóm érdekében. Nem felel, szóval tovább kell növelnem a bizalmát. – Én is elmondtam neked, amikor...

Nagyot nyelek. Talán az egyik legnagyobb hibát követtem el akkor, amikor beavattam Sándort az Igorral való viszonyom addig ismert részleteibe. Nem kellene erre emlékeztetnem. Most, hogy ennyire zavartan viselkedik, hálát adok az égnek, amiért a tettenérésünkről tartottam a számat.

– Minden a legnagyobb rendben – pillant rám, de tekintetéből süt, hogy hazudik.

Mit titkol? Talán mégis kiderült, hogy mi történt a takarítószerteremben? Az aggodalmamat leplezve, a megtörésére még egy utolsó kísérletet teszek. – Ismerlek – vonom fel noszogatóan a szemöldökömet.

– Tényleg nincs semmi gond – mondja, aztán védekezésből támadásba lendül. – Miért aggódsz ennyire? Valamiről tudnom kellene?

– Ugyan... – kacagom. – Csak érted aggódom.

Sándor tekintete elárulja, hogy egy szavamat sem hiszi. Immáron mindketten kételkedünk a másikban.

– A házasság olyan, mint a francia krémes. Legszívesebben minden egyes nap falnék belőle, de sajnos nem lehet – csiripeli Barna Veronika, miközben a nappalijuk falára lógatott esküvői kollázst nézegetjük. – Annyira izgalmas volt!

– Valóban pazar esküvőtök volt – helyeselek.

– Ne haragudj, de nem emlékeztem, hogy ott voltál – vakarja meg a tarkóját zavartan a lány.

– Nem is voltam jelen – legyintek kacarászva, de beszélgetőpartnerem a korábbiánál is értetlenebb képet vág. – Láttam az újságban a fotókat – magyarázom.

Az utóbbi időben a magazinok, valamint az internetes hírportálok kapva kapnak az alkalmon, ha a hírességek és botrányhősök mindennapjain felül bemutatathatják az olvasók szemében kevésbé elhasznált társasági elit életét is. Pláne, hogy kicsivel több utánajárással lényegesen több és fajsúlyosabb botrány fakasztható a köreikből. Így lesz ismert ember egy politikus gyermekéből vagy párkereső műsor főszereplője egy jóképű cégvezetőből. Persze a felső tízezer többsége igyekszik messziről elkerülni a reflektorfényt, hiszen azzal együtt jár a közutálat is. A hétköznapi emberek többségét irritálja, ha valakinek tömve a bukszája, hát még ha kérkedik is a vagyonával...

Barna viszont nem tartozik a meghúzódkok közé, már kamaszkorunkban is élvezettel lubickolt a fanyalgók figyelemében: zenélt, sportolt és a középiskolai diáktanács elnökévé választatta magát, mindezekhez pedig drága holmikban, valamint sportkabrióval járt. Vallotta, őt a gyűlölködők ugyanúgy éltetik, és ezt a felfogását úgy fest, a húszas évei végére is magával hozta. A másfél éve rendezett fényűző esküvőjét a Szent István-bazilikában tartották, száz fehér galambot röptettek a levegőbe, a lagzin pedig egy híres angol komikus szórakoztatta a kaviárt majszólo násznépet. Eközben az internet népét az irigység ette, a cikkek kommentálói válogatott szidalmakkal hányták tele a világhálót. A példa nem túl biztató: a mi esküvőnkéről szintén több újság cikkezik majd, a szervezőnk ötleti ismeretében édesanyám forogni fog a sírjában. Azonban a cirkusz elengedhetetlen, az esküvő a pártkampány szerves része. A tervek szerint a kézfogó hírére rácsimpaszkodnak majd a pártpropagandisták, és megsokszorozzák Sándor ismertségét. Szerencse, hogy ez az egész hazugság, én pedig csak szerepet játszom. A valódi esküvőmet nem engedném az apámnak kirakatba tenni. Legalábbis ezzel nyugtatom magamat.

– A lagziból kizártuk az újságokat. Képzelheted, hogy ott mi folyt – kuncog Veronika és a füle mögé tűri szinte fehérre szőkitett hajtincseit. – Jancsi megjátszós rokonait teljesen megbotránkoztatta, hogy meztelen nőként tálaltattuk a svédasztalos vacsorát. A soktól néhány percre még az apjánál is kitisztult a világ – gúnyolódik az Alzheimer-kórban szenvedő apósán.

Mintha nem bántaná a fülemet a tiszteletlen megjegyzés, hangulatoldóan felcsuklom: – Merészek vagytok.

Igaz, lassan három éve alkotnak párt Jánossal, a mindössze tizenkilenc esztendőes Veronika hajlamos megfeledkezni az illemszabályokról. A stílushoz a szabálytiszteletből eredő

tartás szükségeltetik. Az Ő korosztálya még sokkal inkább a szabályok megszegésében leli örömét. A tapasztalt Jánosnak kellett volna érlelnie a zsenge lányon, Ő ezzel szemben a rendbontásban volt partnere, hiszen kapcsolatukat kezdettől fogva a megbotránkoztatás iránti vágy fűzte szorosra. Veronika még bőven a középiskola padját koptatta, amikor az akkor húszas évei derekán járó férfi elcsavarta a fejét. A Barna család egy emberként igyekezett titokban tartani a számukra szégyenteljes kapcsolatot, és kisebb belviszály alakult közöttük, amikor János másfél éve bejelentette: oltár elé vezeti a tizenhét és fél éves lányt. A média természetesen felfigyelt a szokatlan nászra, így onnantól fogva rendszeresen foglalkoztak a polgárpukkasztó kapcsolattal. A család most is a saját levében főve várja a következő János-csapást. Például a pletykalapok hasábjain lebonyolított, csúfos vállalási procedúrát.

– Inkább bohémek vagyunk – simítja végig a karomat a kézfejjével Veronika, ezzel jelzve, hogy örül, amiért egy húron pendülünk. Aztán felröffenő nevetéssel folytatja: – Barna papát csak még inkább

feldúlta, amikor tucatnyi félmeztelen lány csatlakozott a menyasszonytáncomhoz!

Vele kacagok, pedig leginkább én vagyok a nevetséges, amiért nem merem odaszúrni neki az Őszinte véleményemet. Számomra a polgárpukkasztás összeegyeztethetetlen fogalom a menyegzővel. A társasági életben nálánál jártasabb asszonyokkal előszeretettel csipkelődök, de ha ezt a kislányt venném célkeresztbe, ő sírva-ríva futna az urához, és biztosan búcsút inthetnének a megállapodásnak.

– Végül persze az egyik táncoslány ringó cickóját bámulva a papa is feloldódott – ingatja lesajnálóan a fejét. – A konzervatív férfiak is csak férfiak, nem igaz? És a hormonok akkor is dolgoznak, ha már szita az agya – magyarázza, aztán bennfenteskedően suttog: – Mondd, a te vőlegényed legalább az ágyban nem konzervatív, ugye? Én teljesen kivagyok azoktól a férfiaktól, akik csak a misszionárius pózt ismerik. Azoktól pedig főleg, akik kifulladás szex közben. – Amikor már azt hinném, hogy befejezte, rátesz még egy lapáttal. – És azoktól, akik megkérik a nőjüket, hogy ne borotválja magát odalent.

A felvetések hallatán elakad a szavam.

Veronika szélesen elmosolyodik: – Ennyire azért ne vörösödj bele! Bár az arcod színe így igazán illik a rúzsodhoz.

– Sándor... Elég... – a pezsgőmből nyelve igyekszem viasztorítani a feltörő gurgulázásomat. – Elég intenzív az ágyban. Sok nő irigykedhetne.

Válaszom élénk érdeklődést kelt Veronikában. Tartok a következő kérdéséről, de nem azért, mert zavarba hozhat vele, hanem mert ha az is hasonlóan vájkáló, nagy eséllyel szemberöhmögöm miatta. Ekkor, mintha csak a megmentésemre sietne, János megszólítja a feleségét: – Szivike, töltenénél még nekünk whiskyt?

A szivarozó férfi szavai kérésnek hangzanak ugyan, igazából parancsol, és

Veronika annak ellenére

szolgalelkűen ugrik, hogy a palack karnyújtásnyira áll hites urától.

– Máris, Macika! – csilingeli és szó nélkül faképnél hagy.

Úgy fest, a Barna családban férfiágon öröklődik a zsarnokoskodás. János apja a betegsége előtt nagy diktátor hírében állt. Számára a klasszikus férfiszerep nem más, mint a kiszolgálásra jogosult családfenntartó, aki a feleségét tulajdonképpen gyereknevelőnőnek tartja. Az öreg Barna belekényelmesedett ebbe a helyzetbe. A nőkhöz való viszonya lényegében nem befolyásolta a vállalkozása sikerét, sőt az emancipáció virágkorában még egy konzervatív honatya pártolhatta a nők szárnyának megnyesegetését. Sokáig az én apám sem gondolkozott másként, csak hogy őt a felesége megcsalta a halállal. Apám szűk látókörének kinyílása tehát nem a meggyőződés, hanem a szükség érdeme. Íme az élő bizonyíték, hogy az elvek a pénzzel és a sikervágygal szemben bizony igen gyakran elvéreznek.

Nem mintha a nőkhöz való viszony politikai nézettől függne. János például kifejezetten a liberálisok közé sorolja magát, mégis ugráltatja szegény kislányt. Szerény véleményem szerint ezzel nemcsak zsarnokoskodik, hanem a házasságukat is aláássa. Meggyőződésem, hogy azokban a kapcsolatokban, ahol a nő és a férfi tényleg egyenrangú partnerként tekint egymásra, nincsen hazugság és megcsalás. Bizony, múlhat az egyenlőségen a boldogság. Igaz, eközben a mai divat szerint kifejezetten vonzóak a kemény alfahímek. Ki képes kiigazodni

ekkora genderkáoszban?

A formás feneke és a bájos arca megérteti velem, hogy a sok gyakorlott aranyásó helyett János miért éppen a zsenge Veronikát választotta nejéül, de az már kevésbé fér a fejembe, hogy a lány miért mondott igent. Szinte garantálható számára a boldogtalanság. A huszonkilencéves Barnának a szeme sem áll jól, láthatóan a szokásosnál többet ad a külsejére, ráadásul még előtte az élete java. Veronika bármennyire gyermeki felfogású, nem gondolhatja komolyan, hogy a férje ekkora önérzettel hűséges marad hozzá. Bár talán ez nem is érdekli a lányt, meglepően sok nő hajlamos eltűnni a hűtlenséget, pláne akkor, ha cserébe anyagi biztonságban érezhetik magukat. És hát Jánosnak van annyi pénze, hogy megengedhessen magának egy akarattalan dísz az oldalán.

Figyelem, ahogy a pimaszul fiatal, testi adottságait tekintve mégis rendkívül érettnek tűnő lány az asztalhoz riszál. A pénzért házasodó nők a frigyet követően lázadni kezdenek, ezért arra számítok,

Veronika fintorogva tölti majd az italt, ehelyett áhítatot látok az arcán.

Részéről ez kétségtelenül szerelem. Elbizonytalanít ez a felismerés.

Megtörténhetett az, hogy teljesen elrugaszkodtam a valóságtól, és már fogalmam sincs, milyen az élet egy heteroszexuális férfival? A mesebeli hercegre vágyom? És a semmiből hirtelen előtűremkedik a kízó kérdés: vajon Igor sem különb Barna Jánosnál? Hasonló típus, nem vitás. Ahogy azt a saját szememmel láttam, Igor is szeret tinédzser lányokat döngetni. Ez a divat? Vagy önigazolás? És vajon Igor is elvárja, hogy kiszolgálják a lányok? Az ellentmondást nem tűrő jellemvonása erre enged következtetni, de jellemének vastagon része a kölcsönösség is, hiszen ő sem mond nemet.

– Lizamiza... – szólít meg Barna azon a becenevemen, amit a középiskolában egyszer két csók között választott nekem. Utáltam, mert a hanglejtését negédessé tette a felsőbbrendűség. Zavartan pillantok rá. Keresztbe vetett lábbal, egyik kezében füstölgő szivarral, másikkal pedig a whiskyvel néz. – Mintha a feleségemet méregetnéd – emeli kihívóan a szemöldökét. – Végül féltékeny leszek. Csak nem tévúton járnak a gondolataid? – hahotázza.

Ha te azt tudnád, seggfej!

Sándorra nézek, aki a homlokát ráncolja. Szórakozottan felkacagok: – Csak eltűnődtem. Olyan szép a kapcsolatotok. Alig várom, hogy mi is összeházasodjunk.

A vőlegényem mellé ülök a vendéglátóékkal szemközti kanapéra. Barna csillogó szemmel követi a mozgásomat, esküdni mernék, hogy gyönyörködik bennem, helyette mégis a felesége tesz megjegyzést: – Ti is nagyon szépek vagytok együtt – hízeleg, majd az illendőnél szorosabban bújik a férjéhez. – Olyan jó, hogy nem csak én gerjedek az idősebb férfiakra.

Az italát kortyoló Sándor felcsuklik, nekem megnyúlik az arcom. A lány együgyűsége egyre ijesztőbb méreteket ölt.

– Szűk öt év van közöttünk – igyekszem kedvesen válaszolni.

– Ne haragudj! – pördül Sándor felé Veronika, hosszú hajzuhatagával végigseper Macikája ingén. A férfi szótlanul csippenti le a mellkasára tapadt szőke hajszálat. – Azt hittem, hogy legalább tíz év van köztetek – szabadkozik kapkodóan gesztikulálva, aztán felhelyezi magára a butaságkoronát: – Nekem tetszik, hogy idősebbnek nézel ki. Izgatóak a kósza, ősz szálak a sötét hajadban.

Ha mindezt éles helyzetben, valóban az életem párjának vélt férfinak csicssergi a fruska, ezen a ponton biztosan minden érdeket mellőzve rápirítok. Most inkább szótlan maradok és leszegem a tekintetemet.

– Jaj! – ingatja sajnálkozóan a fejét. – Mindig elfelejttem, hogy ti konzervatívok vagytok.

– Szivike... – mordul rá végre a férje, majd kemény tekintetével a dohányzóasztalon fekvő dobozkára bök. Veronika azonnal ugrik érte, mindeközben Barna a pillantásomat keresi. Egy korty tüzes víz után átveszi a sértegető szerepét: – Az iskolában még nem gondoltam volna, hogy Lizamiza valaha férjhez megy.

Barna beszédstílusa az elmúlt tíz esztendőben semmit nem változott. A középiskolában ugratták, amiért

kényes előkelőséggel nyújtja el a szavak végét. Ez egy részről kifejezetten idegesítő, másrészről valamiért mégis rendkívül vonzó tulajdonsága. Főleg akkor, ha közben úgy néz az ember lányára, mintha a következő pillanatban már a fehérneműjét szagatná róla. Mint most is.

– Ti együtt jártatok iskolába? – csodálkozik el Veronika, majd a kanapé szélére ül, felpattintja a doboz tetejét, és egy zacskónyi fehér port emel ki belőle. Nem kell sokat gondolkoznom, hogy felismerjem: kokain.

– Nem csak iskolába jártunk együtt – simogatja meg a felesége hátát János, de közben rám kacsint. Veronika szája csodálkozóan elkerekedik: –

Szexeltetek egymással?

– Csak a... – mozgatja a poharát fogó kezének mutatóujját vérbeli szemétlába módjára János. Vigyorog is hozzá. Ám mielőtt befejezhetné az undorító mondatát, félbeszakítom.

– Nem feküdtem le önimádó fiúkkal. – Aztán néhány másodperccel később oldom a maró

kijelentésemet: – Nem mondhatod, hogy túl szerény lettél volna.

– Ahogy láttam az újságokból, a későbbiekben nem érdekelt, ha valaki öntelt. Az a sok modell és színész, akivel összegyűrted a lepedőt... – villantja meg a fogát. – Kár, hogy akkoriban nem találkoztunk – sóhajt fel színpadiasan, aztán mielőtt bármit reagálhatnék, Sándorhoz fordul: – Végül kikötött nálad. Valamit nagyon tudhatsz, ha egy ennyire rutinos nő van az oldaladon, cimbora!

Pontosan eddig láttam vonzónak Barna Jánost.

A középiskolában is egyik pillanatról a másikra tudott magából kiábrándítani.

Ami Sándornak dicséret, rám nézve megalázó minősítés. Megfagy az ereimben a vér. Barna szavait egy szerelmes vőlegény nem hagyná szó nélkül. Az elvárható reakciók alapján Sándornak a lekezelő megjegyzéseket dobáló János torkának kellene ugrania, de nagyon remélem, hogy nem teszi. Abból csak felesleges vita alakulna, és a becsületvédő kakaskodás akadályokat gördítene elénk. Eközben az is igaz, hogy ha nem reagál, Barna töketlennek bélyegzi és könnyűszerrel fölékerekedik, ami szintén megnehezíti a tárgyalást.

Feszülten várom a fejleményeket, izzad a tenyerem.

Kiiszom a maradék pezsgőt, a poharat a dohányzóasztalra állítom. Sándor jól megfontolja a szavait. A türelmemmel játszik.

– Egy igazi úriember nem hengeg a képességeivel – böki ki végül teljes nyugalommal. – De azt hiszem, a legfontosabb titok az, hogy nem tekintek a feleségemre tárgyként.

Ez az!

A nappaliban mindenki más miatt mosolyog: Veronika valószínűleg nem érti a sértést, János a dühét rejti, Sándor a kiütéses győzelmének örül, én pedig büszke vagyok.

– Térjünk a tárgyra – komolyodik el hirtelen a letört szarvú Barna. – Azt gondoltam, hogy az előző választásnál hozott döntésemmel a köreitekben megvetett lettem.

– Változnak az idők – felel Sándor. Ő továbbra is mosolyog.

Míg a férfiak verbálisan öltre mentek, Veronika egy, a dobozka tetejéből kipattintott fémlapra szórta, majd csíkokba szervírozta a kokaint. A házigazda a dobozból kiemel egy elefántcsont szipkát, Sándornak nyújtja, aki a fejét ingatva utasítja el. A következő megkínált én vagyok. János tekintetében ott a huncut csalogatás, mintha csak megrontani vagy sokkal inkább elcsábítani szeretne. Ha az én párom így nézne egy nőre, kiszúrnám mindkét szemét, majd a helyére tömködném a letépett heréjét.

– Milyen öregesen gondolkoztok! Szeretem az idősebb férfiakat, de azt nem, ha valaki öregesen gondolkodik – nyihog Veronika, amikor a páromhoz hasonlóan visszautasítom a drogot. – Értem, hogy konzerváltak... – A szájára csap, korrigál: – Konzervatívak vagyok, de kicsit lazítsatok! A kokain segít szabadjára engedni a képzelőerőtöket! Sokkal jobb hely lenne ez az ország, ha a politikusok mámorban találnák ki a jövőt. Például lecserélhetnétek az unalmas utcatáblákat. Lehetnének a fém oszlopok helyett mondjuk, pink flamingók. – Azt hiszem, az arcomra kiült döbbenet miatt kezd magyarázkodásba: – Persze nem igaziak! Műanyagból.

Ez hihetetlen!

János a dohányzóasztalon álló hamutálba helyezi a szivarját, aztán felszívja az első csík kokaint. A második porció a feleségéé. Barnáéknál következetesen a nő a második, ahogy azt is magától értetődőnek vették, hogy míg a férfiak whiskyt, mi, nők pezsgőt iszunk. Alkoholügyben fel sem merült kérdés.

Vendéglátóink szipogva törölgeti az orrukat, mi Sándorral összenézünk. Bólintással bíztatom, ő pedig végre belekezd.

– A jövőprogramunk a kampányunk legerősebb pillére. Tudjuk, hogy sokan hibáztak fiatal korukban, ezek a hibák pedig befolyással vannak a jövőjükre nézve. – Sándor szavait János akár célzásként is értheti: hibázott, amiért négy éve máshova szavazott, de ezt elnézzük neki. Zseniális. – Ezeket a hibákat kívánjuk helyrehozni az egyének renoméjában. Egy bizonyos büntetési tételszintig amnéziát hirdetünk.

– Bűnbocsánat? – horkan fel Barna, Veronikából pedig a szó hallatán valami érthetetlen oknál fogva

felharsan a nevetés. – Ez igazán izgalmasan hangzik, de nem túl célravezető konzervatív propaganda. – Szívem szerint közbeszólnék, hogy nem véleményért jöttünk, de összeszorítom az ajkamat. – Még én sem örülnék, ha kieresztenétek a bűnözőket a börtönökből.

Kötekedik.

János fiatal, élettelteli és büszke. Ez a lehető legrosszabb kombináció.

A hasonló tárgylások általában azonos mederben folynak: Sándor alkuszik, a kemény partnert végül az én hízog hozzászólásaim lágyítják meg. A férfiak kényelmetlenebbnek érzik, ha egy nővel kell ellenkezniük. Az eredményességhez pedig hozzásegít, ha az illető nő mély dekoltázssal és kacér tekintettel fordul feléjük. Persze a kedveskedés csele egyáltalán nem biztos, hogy Jánosnál is célravezető, de tennem kell egy próbát.

– Természetesen nem a gyilkosokat mentjük fel – kuncogok, mintha az ötlet gyermekien aranyos butaság volna. – Pszichológiai vizsgálatok alapján döntenénk. Azt valljuk, hogy a meggondolatlanág korában, a környezet hatására elkövetett botlásokért senki ne legyen megítélhető. Se a munkahelyen, se a magánéletben. Aki emiatt tesz megkülönböztetést, törvényt sért. Ezzel szerintem te is azonosulni tudsz, nagymenő – szúrok oda végül kedvesen, mintha flörtölnék vele.

– Hiba... Amnézia? – hümmög Barna.

– Olyasmi – helyeselek, Sándor hallgat. – Képzeld el, hogy hány édesanya érzi úgy, hogy kudarcot vallott, amiért a gyermekük a hormonőrületben butaságokat tett. A programmal a szülőnek és a gyereknek egyszerre adhatjuk vissza a reményt – fordulok Veronikához. – Örült ötlet, de az ország jobb hely lehet tőled – térek vissza Jánoshoz. – Fontos lenne, hogy minél több emberhez eljusson az ötlet híre. Ezért is szeretnénk, ha csatlakoznál hozzánk.

Sándor átveszi a szót: – Cserébe az az ajánlatunk, hogy lecsökkentjük a csokoládé forgalmi adóját.

Ha Barna lágyult is, most gúnyos vigyor mászik a képére.

– Megvesztegetés – biggyeszi le a száját egy pillanatra, majd iszik. – Amikor az apámtól átvettem a céget, nem pénzügyi megfontolásból döntöttem a liberális párt támogatása mellett. Hanem azért, mert szabadelvű vagyok.

– A szabadelvűség majd idővel kikopik belőled. Sőt, már most pattogzik a máz – morogja Sándor. Fogalmam sincs, hova akar kilyukadni, szerintem nem célravezető ebben a helyzetben papolnia. – Ha jól értesültem, a céged most egy olyan terméket gyárt, ami elérhető árú és a lehető legegészségesebb csokoládé a piacon. Ez vagy te. Ahelyett, hogy csak lébecolnál, kemény munkával igyekszel jobbá tenni a világot.

János hátradől a díványon. Zavaromban én a hamutálban pihenő szivar füsttáncát nézem.

– Tudod, hogy mire fogok először költeni a világmegváltó csokoládé bevételéből? – néz a feleségére.

– A játszószoa berendezésére.

– Erről beszélek – helyesel Sándor, és egészen fellelkesedik. – Megnősültél és most gyereket terveztek. Ez mind konzervatív érték, ami egyáltalán nincs messze a mi elképzeléseinktől. Azt kell látnod, hogy a pártunk új irányzata a

keresztmetszet a két politikai nézőpont között. Ez a jövő.

Jánosból fel-felbőffen az epés nevetés. Megköszörülöm a torkomat.

– Szerintem más típusú játszósobára gondolt – súgom oda, mire Sándor értetlen képet vág. – Nem gyerekek építik, hanem maguknak. Tudod, szexuális játékszerekkel.

János és Veronika összenevet, és a lány a fejét ingatva jegyzi meg: – Nem tudom eldönteni, hogy túl

öreg vagy-e vagy túl naiv – tűnődik el. – A kettő ellentmond egymásnak, ugye?

Barna úgy nevet, hogy még a könnye is kicsordul. A szemét törölgetve veszi vissza a szót: – Inkább töketlen.

Legszívesebben most azonnal felállnék, és kirángatnám

Sándort a házból. Ennek nem lehet jó vége.

– Cimbora, a bűn relatív – folytatja János. – Sokan elítéltek, amiért egy kamasz lánnyal szűrtem össze

a levét. De elhihetitek, hogy Veronikának akkor már nem tudtam újat mutatni.

Akkor most ki a bűnös? –

kacsint.

– Sőt, én mutattam újat – kacsint vissza a lány, majd bűgva folytatja: – Nagyon rossz vagyok, tessék megbüntetni, apuci!

– Mi nem ítélünk el senkit – vág közbe Sándor. Ez már felesleges és magyarázkodásként hangzik. – Benneteket sem.

– Ugyan – legyint János és visszaveszi a szivarját. – Süket duma, hogy új irányba haladtok. A szabadelvű maszlagotokkal csak át akartok vágni. Láttam a szemetekben a megvetést, amikor elutasítottátok a kokaint.

– Rosszul láttad – biztosítom. – Mi nyitottak vagyunk.

János eltűnődik és röviddel később ötlete támad. Rám villantja a tekintetét: – Bizonyítsátok be!

– Nem fogok kokainozni azért, mert te kéred – nevetem ki.

Pedig lehet, hogy segítene, ha beadnám a derekamat. Egy kis közösségi kokainszívás addig hét lakattal zárt kapukat nyithat meg. És az igazat megvallva nem túl nagy ár egy csík. Vagy mégis? Évek óta nem nyúltam droghoz, félek, hogy olyan hatással lenne rám, mint a testiség: ahogy ismét megízlelem, képtelen leszek lemondani róla. Míg a kielégülés már visszaférkőzött az igényeim közé, Igorban testet öltve folyton az ellenállásomat cincálja. A tudat kábításának eddig, hajszál híján ugyan, de ellent tudtam mondani.

Talán ez sem sok áldozat a sikerért? Egyetlen csík.

Csak egy.

– Ha nem akarsz, ne szívj. Kokaint ne – hunyorog Barna, és a szája szélébe nyal. – Bizonyíts másképpen.

Összerezzenek.

János a nejére pillant, majd mielőtt visszafordulna hozzám, megszorítja a kedvese combját.

– Láttam, hogy megnézted magadnak – kajánul az alsó ajkába harap. – Szivikének is tetszik a vőlegényed. Nekem pedig te tetszel. – Nem kell kimondania, hogy pontosan mire gondol, mindenki érti. – De abban is benne vagyok, ha mi, férfiak csak nézzük, ahogy eljátszotok egymással.

Veronika kidüllesztett mellkassal felemelkedik a díványról, majd olyan könnyedén, mintha lebegne, mellém ül. Arrébb húzódok, ő követ.

– Olyan selymes a bőröd – cirógatja meg Szivike a pőre karomat. Lúdbőrözök, de nem az izgalomtól. Ahogy hátrálok, egészen felkenődök Sándorra. Aztán, amikor nincs hova tovább menekülnöm, Szivike a nyakamhoz hajol.

– Lazíts! – suttogja, majd a nyakamba csókol.

Hiába várom, hogy a vőlegényem a hátam mögül közbeavatkozzon, ő a füle botját sem mozdítja. Ha valódi lenne a kapcsolatunk, biztosra venném, hogy élvezzi, amit lát. Tartok attól, hogy most valójában beáldozna. Reggel szokatlanul feszengett előttem, talán nem is az én oldalamon áll. Lehet, hogy a kettőnk szövetsége a tudtom nélkül felbomlott, és ő most elvárná, hogy lefeküdjek Szivikével?

Rettegve sandítok Sándorra.

Nehezen veszi fel velem a szemkontaktust, de mihelyt összenézünk, mindkettőnkből kirobban a röhögés.

Veronika egészen biztosan azt gondolja, hogy örömben nevetek, mert lehunyt szemmel és élvezettől kéjes arccal próbál megcsókolni.

– Egy buta liba vagy, ha elhiszed, hogy ez az élet – suttogom a szájába, mire a lány döbbsen pillant fel rám és hátrál.

– Lizamiza... – cicceg Barna.

– Te pedig egy szálnalmas féreg vagy – fordulok hozzá. – Egy fiatal, tapasztalatlan lányt ugráltatsz – állok fel a díványról, és a karjánál fogva Sándort is magam után rántom. – Csak zsarnokoskodni tudsz a

nőssel. Se tisztelet, se elfogadás. Ez a nagy liberalizmus? Az őskorban, a barlangokban viselkedtek így a nőkkel. És a szerencsétlen lányon kívül még ki tudja hányat használsz ki. Jobban teszed, ha mielőbb felnősz! És ne merészelj még egyszer Lizamizának hívni.

Az ajtó felé indulunk.

– Különb? – szól utánam kihívóan János.

Nem tudom, hogy mi ütött belém, amikor visszafordulok és azt mondom: – Különb, ahogy kormányra kerülünk, az első dolgom lesz, hogy ellehetetlenítselek. A rád rohadt csokoládében fogsz megfulladni.

Összekoccan a két
pohár.

– Azt hittem, hogy a cél érdekében feláldozol – közlöm Sándorral szűkülő hangon. Azt hiheti, hogy tréfálok, pedig komolyan beszélek.

– Párcserét akartak. Szerinted én mit kezdtem volna Szivikével? – röhög Sándor. – Néztük volna együtt a tévét?

– Csak magad miatt nem mentél bele, ugye? Te szemétláda! – sértettséget mímelve mellkason legyintem a kézfejemmel, majd egy kortyra lehúzom a vodkámot és felvinnyogok: – Bár megnéztem volna Macika arcát, amikor véletlenül a fenekére csúsztatod a tenyeredet.

Mindketten röhögünk. Tulajdonképpen Barnaék ötlete óta fuldoklunk a röhögéstől.

– Szerinted Szivike önszántából megy bele ezekbe a szexjátékokba, vagy Barna kényszeríti rá? –
kérdem.

– Fogalmam sincs. Sok házasság a megkötötése után ellaposodik, Ők legalább nem hagyják kihunyni a tüzet.

– Milyen elfogadó vagy – bököm oldalba. – Te képes lenni a párodat megosztani mással?

– Én nem, de nem vagyunk egyformák – lazít a nyakkendőjén. – Mindenki megtalálja a saját párját. Ahogy mi is egymásra akadtunk. A két szerencsétlen.

Hangosan nevetünk.

Felajzott vendéglátóinktól szabadulva beláttuk, rossz ötlet volna hazatérnünk, így inkább a cirka egy éve nyitott belvárosi *Moustache* bár felé vettük az irányt. Jártunk már itt korábban, tudtuk, kellemes kis hely azok számára, akik az értelmetlen tombolás helyett kifinomultabb szórakozásra vágynak. Persze a riszálásra alkalmas zenére többen ropják a táncéren, bőven akadnak olyan vendégek is, akik az asztaloknál beszélgetnek. Megérkezésünkkor a hosztesz a hosszan elnyúló bárpult elszeparált részéhez kísért bennünket, így most két bőrből készített, fotelszerűen kialakított bárszéken trónolunk. Ahhoz képest, hogy a vendégtér egy új vodkamárka promóciójának köszönhetően van tömve, a fontosabb személyeknek fenntartott területen rajtunk kívül csupán két pár iszogat. De ezt egyáltalán nem bánom, mert így nyugodtan, firtató tekintetek nélkül beszélgethetünk. Még a szokásos, színpadias érintéseinket, ölekezéseinket és arccsókjainkat is elhagyhatjuk.

– Jól megfenyegetted Macikát – kuncog Sándor, és int a pultosnak, hogy töltsen után a poharainkat.

– Megérdemelte.

– És mi lesz, ha veszítünk? – sandít rám. – A felmérések konstans néhány százalékpontnyi előnyt mutatnak a liberálisoknak. Minimális, de az állandóság miatt bevehetetlennek tűnik. Ha csak nem hibáznak nagyot, az emberek adnak nekik még négy évet.

Válasz helyett lehúzom az utánpótlásit.

A nagyközönség előtt is publikált közvélemény-kutatások fej-fej mellett

küzdelmet jeleznek, de való igaz, hogy az adatokat előszeretettel kozmetikázzák. A kutatócégek úgy variálnak a számokkal, ahogy a finanszírozójuk, azaz a megrendelő párt szeretné. Vén, csordaszellemet ébresztő trükk ez az emberek befolyásolására. Sándor nálam sokkal részletesebben és hitelesebben ismeri az adatokat.

Halvány lila gőzöm sincs, hogy mi lesz, ha elveszítjük a választást. Vajon Sándor jóslata beteljesülhet, és a saját apám képes lenne levenni rólunk a kezét? Elárulna bennünk et?

A sötét jövőkép tükrében kifejezetten elhamarkodott lépés volt részemről Barna megfenyegetése, így a kiszolgáltatott pillanataimban még ő is belém rúghat. Úgy érzem most magam, mint a házi cica, aki az vad oroszlánra fújt.

Felvillan Sándor telefonja, biztosan hangot is hallat, de azt elnyomja a zene. Megérkezésünk óta ez már a harmadik üzenet. Egytől egyik mindet olyan gondterhelt arccal olvassa, amilyennel a reggelizőasztalnál fogadta a táblagépére kapott értesítést. Most, hogy a gondolataim közé férközött, újra az apámat sejtem az

üzenetek háttérében. Sakkbán tartja Sándort? Az üldözési mániám egyre csak duzzad, szinte kipukkaszt, muszáj enyhítenem rajta.

– Csalódott vagy, amiért nem sikerült célt érünk? Gondolom, megígérted a pártnak, hogy sikerül – kerülgetem egyre közelebből a forró kását. – Biztosan kínos lesz felvállalni az apám előtt, hogy kudarcot vallottunk.

– Majd beletörődik – von vállat. – Be kell látnia, hogy ha a feje tetejére áll, akkor sem tudnak másképpen történni a dolgok. Nem rajtunk múlt.

Apám a belátásra képtelen: ha veszít, akkor sem magában, hanem a segítőkben keresi a hibát. Az azonban kifejezetten meglep, hogy Sándor ennyire könnyedén veszi a helyzetet. Ismerem a reakcióit, ha a tökeik szorongatnák, pánikhangu latban lenne.

– Beszámoltál már neki?

– Dehogy! Tudod, hogy ő már ilyenkor alszik.

– Akkor miért vagy ennyire... – keresem a megfelelő kifejezést. – Búval bélelt. Az ujjai között forgatott poharat figyeli.

– Belefáradtam ebbe az egészbe.

– A színjátékba? – igyekszem pontosítani. Bólint.

– Néha úgy érzem, hogy teljesen feleslegesen bohóckodunk – vallja meg, én pedig érdeklődve nézem, és tekintetemmel arra kérem, hogy folytassa. – Barnához hasonlóan én sem hiszek ebben a pártstruktúrában. Szerintem azért nem sikerül meggyőznünk az embereket, mert egy alakulása óta vaskalapos pártra nem húzhatsz túllszoknyát anélkül, hogy nevetség tárgyává tedd. Álságos, amit csinálunk, az emberek pedig ezt kiszagolják. A politikusok közül manapság mindenki gyanús. Mindenki vel szemben fenntartásokkal vannak.

– A kutatások szerint az emberek a konzervatív eszméket valamiféle kapaszkodónak tartják. Értéknek. A múltjukhoz való ragaszkodás befolyásolja a jövőt – érvelek az elmúlt hónapokban magamévá tett propagandaszöveggel.

– Igen, ezt mind tudom. Én írtam – forgatja a szemét. – De a konzervatív eszmék tisztelete nem hinném, hogy megegyezik a középkorhoz ragaszkodással. Mármint lehet úgy komoly és hagyománytisztelő valaki, hogy korszerű. A mi pártunk azonban túl nagy hajó, az apádék által megjelölt irányból nem lehet néhány év alatt új irányba kormányozni. Pláne, hogy tele vagyunk őskövületekkel, maradi politikusokkal, akik képtelenek változtatni, ezért repedéseket okoznak az egységben. Törésvonalak alakultak ki. És még haragudni sem lehet rájuk ezért, hiszen világ életükben abban hittek, amit mi kilúgozni készülünk.

– Szerinted az egész friss szemlélet hamvába halt?

– Nem – ingatja a fejét. – Én hiszek ebben. De nem tudom, hogy a pártunk megéli-e azt az időt, amikorra hitelesen átalakulhat. Lehet, hogy előbb oszlik fel, minthogy célt érünk. Akkor viszont most mindent hiábavalóan teszünk – mosolyodik el szomorúan. – Hiába esküszünk össze, hiába titkolózunk és hiába fenyegeted meg például Macikát. Az egész időpocsékolás.

Sajnos igaza van.

– Szerinted mi a megoldást? – kérdezem.

– Egy új párt alapítása – mondja szomorú mosollyal. – Egy olyan párt alapítása, amelyik tiszta lappal kezd. Amelyben csak hiteles figurák vállalnak

s szerepeket. Ahol az sem kínos, hogy az egyik miniszterjelölt konzervatív létére a saját neméhez vonzódik. Ez a keresztmetszet. Szerintem ez a jövő.

Nézzenek oda, a jó pártkatona sem feddhetetlen...

Azon kapom magamat, hogy eltűnődésemben csücsörítve rágcsálom a szám belső felét. Sándornak igaza lehet, éppen itt lenne az ideje annak, hogy a rendszerváltás óta feldagasztott mamutpártok lecserélődjenek. Való igaz, eddig senkinek nem sikerült új, potens politikai szervezetet alapítania. De miért ne lehetnénk mi az úttörők? Az emberek hozzászoktak ahhoz, hogy deressedő urak szabnak formát az

életünknek, ideje lenne ezen változtatni. Sikerülhet, hiszen mi ketten kalapoztuk össze a párt magánfinanszírozásának nagy részét. Bízunk bennünk a cégvezetők, a felmérések alapján pedig Sándor a párt egyik legnépszerűbb alakja. Apám is csak ezért foglalkozik vele, különben már kidaszította volna a melegsége miatt. Lelkesedésemet szavakba öntöm: – Miért nem csináljuk meg?

– Imádom a költői kérdéseidet – nevet fel. – Nem kellene többet innod.

– Miért ne működhetne?

Látja rajtam, hogy nem tud leállítani. A hüvelyujját emelve kezdi számolni: – Egyrészt nincs már idő felfuttatni. De ez a legkisebb...

– Miért vagy ennyire kishitű? – sóhajtom. – Mindkét nagy párt felett eljárt az idő. Hiába vezetnek a liberálisok, ez csak azt jelenti, hogy az emberek két rossz közül űket választanák. Egy közép-re tartó párt most nagy figyelemre tehet szert. Ez megoldás lehet...

– Mire? – kérdez közbe. – Lehet, hogy az én problémámra megoldás volna. Talán ha most felvállalnám magamat, nagy felhajtás venne körül, és a botrány megtolhatná egy induló párt szekerét. Persze nyerni nem tudnánk, de legalább megalakulnánk. Igaz, az én soromat onnantól nem befolyásolná a szerződés. De mi a helyzet veled? A te zsarolási pontod megmaradna. Nem tehetem meg, hogy ezt figyelmen kívül hagyom. Nem akarom, hogy börtönbe kerülj! Együtt kezdtük, csak együtt fejezhetjük be – teszi hozzá kemény arccal.

– Hidd el, többször és több szempontból végiggondoltam a lehetőségeket. Ebből a játékból csak akkor van mindenki számára biztonságos kiút, ha mind a ketten végigjátszuk.

Igaza van. Engem a nyilvánosság nem védene, sőt csak rontana a helyzetemen. A bűnöm alól nincsen más mentesség. Néha úgy érzem, talán érdekesebb volna vállalom a felelősséget, semmint az apám kénye-kedve szerint ugrálnom. Ez a döntés azonban csak akkor hozható meg, ha mind a ketten tiszta lappal akarjuk kezdeni az életünket. A nyelvemen van az ötlet, helyette mégis mást vetek fel: – Innék még egyet!

Sándor telefonja ismét felvillan, ő sóhajtott hozzá, én pedig nem bírom tovább.

– Ha nem az apám írogat, akkor ki vele! Ki zaklat? – kérdezem. Rám pillant, mosolya nem őszinte. – Ne is próbálj átverni! Évek óta látom, milyen, amikor hazudsz. Messziről kiszagolom már.

Fejét ingatva az alsó ajkába harap. Tétovázik, aztán halkan kiböki: – Tegnap éjjel kaptam egy levelet. Nehezen beszél a témáról, tragédiára asszociálok.

Tudom, hogy az édesapja betegeskedik. Sándornak örök dilemmája, hogy beavassa-e őt a titkába, vagy hagyja a hazug tudattal meghalni.

Rákérdezek, hogy az édesapjával történt-e valami, mire a fejét rázza.

– Akkor mi történt? Ha valakiben, bennem megbízhatsz – garantálom.

Sándor erőt gyűjt, éppen belekezdene, de az érkező pultostól visszakozik. Elmarja a kitöltött lélekerősítőt, egy kortya lehúzza, aztán a pulthoz csapja a stampedlit. A torkát köszörülve kiböki: – Felbukkant a múltam egy... – tétovázik. – A múltam egy szereplője.

– Kellemetlen társaság? – puhatolózom. Hallottam már tőle, hogy akadt az egyetemen egy megszállott nő, aki évekig a szerelmével üldözte.

– Éppen ellenkezőleg.

Könnyen kiolvashatom a tekintetéből: itt bizony szerelemről van szó.

Nézzenek oda!

Kifejezetten jó a kapcsolatunk. A közös börtönünkben töltött éjszakáink során én viszonylag részletesen meséltem neki a kicsapongásaimról, de Sándor valahogy mindig egérutat talált a sztorizásból. Gyorsan lezárta a témát azzal, hogy a karrierje érdekében keveset ismerkedett férfiakkal, ha mégis kalandozott, azt külföldiekkel tette, akik aztán egy-két éjszakát követően elhagyták az országot. Ezek szerint valakit elhallgatott előlem.

– Ki az illető? – kérdezem kacéran. Felkönyökölök a pultra, és a tenyerembe támasztom az államot.

A pultos mostérés nélkül, nyilván az üres poharakat látva lép hozzánk. Sándor zavarban van a fickótól, ezért megkérem, hagyja ott nekünk az üveget. Vonakodik, de amikor Sándor elé tol egy húszezrest, megenyhül és nekünk adja a promóciós est miatt egyébként ingyen fogyasztható italt.

– A gimnazista éveimben találkoztunk – kezd bele, közben zavarában felgörgeti az inge ujját. – Akkor még csak nagyon halovány elképzeléseim voltak a jövőmet illetően. A történelem szakkör mellett énekkórusba is jártam. Operaénekesnek készültem.

– Csak szívatsz – jegyzem meg. Azt hittem, hogy az élete kilencvenkilenc százalékát ismerem, de lám, bőven vannak homályos foltjai. – Otthon áriáznod kell nekem.

A fejét ingatva folytatja: – A kórusvezető tehetségesnek tartott, ezért négy másik fiúval alakított belőlünk egy acapella formációt. Elegáns, fiatal fiúk voltunk, zabált bennünk et az érett női közönség. Gyakran jártunk versenyekre. Az egyik vidéki rendezvényen ismerkedtem meg Bálinttal.

– Ő is
énekelt?

Sándor
bólint.

– Szerelem volt első látásra, részemről legalábbis biztosan. De azt hiszem, hogy a részéről is. Pedig ég és föld voltunk. Ő az égetnivalóan rossz fiú, én pedig a visszahúzódozó anyámasszony katonája. Ő tanított meg például erre a mutatványra – büszkélkedik, majd nagyra nyitja a száját, bekapja az stampedli, végül hátraveti a fejét. Tapsolok, ő pedig vigyorogva folytatja: – Az első esti buliból félrehívott, és hajnalig beszélgettünk. Kiderült, hogy habár mindössze három utcára lakik tőlem, soha nem futottunk össze. Ezt jelnek éreztük, és hazatértünk után is minden szabadidőnket együtt töltöttük – nosztalgiázik merengően. Nem láttam még korábban ennyire önmagának.

– Ő is meleg volt? – kérdezem közelebb hajolva. Nem akarok hangoskodni. Megérkezésünkkor ugyan kevesen voltak az elszeparált részben, mostanra azért begyűlt a tömeg.

– Olyasmi – helyesel. – Soha nem beszéltünk az orientációnkról, ez nem volt téma, de egy párt alkottunk. Az érettségiig minden jól működött. Titkolóztunk ugyan, de együtt voltunk.

– De akkor mi a fene történt? Mert úgy tűnik, hogy te még mindig...

A kezét feltartva megállít. Anélkül, hogy kimondanám, tudja, mire gondolok, és nem akarja meghallani a szerelem kifejezést.

Kifújja magát, aztán a lehető legszíntelenebb hangján mondja: – Az apja angol, ő pedig úgy döntött, hogy Londonban folytatja az életét.

– Miért nem mentél vele?

Hosszú időbe telik, mire kiböki: – Gyáva voltam – érzékenyül el. – Beleszakadt a szívem, de szó nélkül néztem, ahogy elmegy. Az utolsó találkozásunknál eltört bennem valami. Úgy éreztem, hogy soha nem lehetek szerelmes. Gondoltam, papnak állok – kacagja fájdalmasan. – Aztán a politika felé vettem az irányt. A két szakma egy valamiben mindenképpen megegyezik. A hívők leköpi a melegeket.

– Sok ember igyekszik kibújni a boldogtalanság alól, te pedig indokot kerestél rá – összegzem. – Örült vagy.

Erre koccintunk és iszunk.

– Az édesanyja nagyon beteg, miatta jött most haza – osztja meg magától.

– És felkavart – állapítom meg az egyértelműt.

Az eddig biztonságot árasztó nagy, barna szeme jelenleg fájdalmas magányról tanúskodik.

– Azt hittem, hogy idővel kikopik belőlem. Hogy soha többet nem kell vele foglalkoznom.

Kellemetlen a kérdés, de fel kell tennem: – Biztos vagy abban, hogy nem rosszindulat vezérli, ugye? Mármint, hogy nem zsarolni akar, vagy ilyesmi.

– Dehogya – neveti. – Szerintem azt sem tudja, hogy zsarolhatna. Az ezer éve használaton kívül álló e-

mail címemre írt. Szerencse, hogy annak idején átirányítottam, különben nem kaptam volna meg a levelet

– komolyodik el. – Találkozni szeretne velem.

Hajlamos voltam azt feltételezni, hogy Sándornak nemcsak a feje, hanem a szíve is jéghideg. Fogalmam sem volt, hogy egy korabeli férfi miként tudja figyelmen kívül hagyni a szerelem kísértését. Most kiderült: nem tudja. Igaz, nem keresi a lehetőséget, de a kecsegtetés elől elbújni képtelen. Nem is kell! Mi értelme volna az érzelmektől kopár létnek?

– Akkor találkozz vele – emelem a poharamat. Közvetlenül az előtt, hogy magamba dönteném a vodkát, közlöm: – Hívd ide!

– Hogyne! – röhög föl.

– Miért nem? – kérdezem ráncolt homlokkal, mire Sándor maga elé révedre ingatja a fejét. – Ki akadályoz?

– Például az apád – mondja fájdalmasan.

– Már alszik, nem? Amiről nem tud, abban nem akadályozhat – kacsintok. – Hívd meg ide Bálintot! Egy csomó ember van itt, elfér még egy.

– Liza...

– Ha megbízol benne, miért ne? – biztatom, és arca rezdüléseiben látom, ahogy rogyadozik az ellenállása. – Nem lesz semmi gond. Idejön és beszélgetünk hármasban, mintha egy közös barátunk volna

– érintem meg a vállát, és mélyen a nagy, barna szemébe nézek. – Csak kérdezd meg! Add meg az esélyt, hogy megtörténhessen.

A saját érvrendszerével támadok, és a nyomatékosság kedvéért szélesen vigyorgok rá.

Sándor hezitál, majd elhúzott szájjal bólint. Biztatóan visszabólintok neki, majd ahogy lecsúszik a székről és a mosdó felé indul, én halovány mosollyal öntök magamnak a vodkából. Aztán megkísért és arcomra fagyasztja a derűt egy gondolat: vajon azért biztattam Sándort, mert valóban önzetlenül szeretném a boldogságát, vagy mert ezzel kívánom a saját bűnösségem súlyát enyhíteni? Hiszen, ha esetleg napvilágra kerül, ami Igorral történt, legalább Sándor nem törhet majd pálcát felettem.

Azt hiszem, csak a nézőpont különbözteti meg az önzőséget az önzetlenségtől.

Megrázom a fejemet. Csak az alkohol háborgatja a lelkiismeretemet. A helyzet egyszerű: ha én nem lehetek boldog – hiszen nem él olyan férfi a Földön, akiben feltétel nélkül megbízhatok, és aki elfogadná, hogy kamuférjem van –, legalább Sándor rendezhesse valamelyest az életét.

Így van!

Az ölembe emelem a ridikülömet, majd előtűrom belőle a piperetáskámat. Felpattintom az összecsukható türköt és kinyitom a rúzszt is. Csókálló termék, de annyit ittam az elmúlt néhány órában, hogy elkél egy ellenőrzés. Ahogy a kisujjammal a kontúrt korrigálom, a tükörben feltűnik egy ismerős arc.

Éppen mögöttem áll.

Nem! Ez nem lehet igaz!

Hogy megbizonyosodjam arról, nem csak a vodkától káprázik a szemem, gondolkodás nélkül pördülök hátra a székkal. Hirtelen mozdulatom többeknek feltűnik, káromra a kiszemelt is észrevesz.

Olivér az.

A fiatal férfi két, az illendőnél mélyebben dekoltált nővel heherészik, de amikor a tekintetünk összeakad, ördögi vigyorral hagyja faképnél a társaságát. Visszafordulok a pulthoz, és szitkokat mormolva várom az elkerülhetetlen támadást. Elképesztő, hogy valami évtizedekig elkerüli az embert, majd ahogy egyszer belé csap, újra és újra feltűnik. Fohászkodom, hogy Sándor sokáig beszéljen Bálinttal. Még csak az hiányozna, hogy Olivér félreérthetetlen célzásokat tegyen előtte, mert akkor vallomásra kényszerülnék, amihez nincs hangulatom.

– Lizácska! – szólít meg fennhangon, majd mellém érve bizalmaskodóan hozzáfűzi: – Szigor nincs itt ma este.

Attól tartok, hogy fene nagy lazaságában majd feltornázza magát Sándor helyére, de ezt megúszom.

Érdeklődve veszi szemügyre a pulton álló poharat, végül a szék támlájára akasztott zakót is megcsodálja.

– Miért érzed fontosnak közölni velem, ha valaki nincs itt? – kérdezem a lehető legkarcosabban. – George Clooney sincs itt ma este.

– Azt hittem, Szigor miatt vagy itt. Hogy eljöttél meglesni. Tudom, hogy milyenek a féltékeny nők. Szigor mellett volt szerencsém egy-két hisztit végignézni – röffen fel belőle a hahota a kacsintásával egy időben. – Mi készítjük ennek a vodkamárkának a reklámkampányát – bök fejével a húszeszes üvegre, majd

nagy büszkén hozzáteszi: – A rendezvények az én fennhatóságom alá tartoznak. Szóval ez az én bulim.

– Gratulálok, szép karrier, csak így tovább, fiatalember! – vigyorgok negédesen, tapsolok is hozzá, aztán fogvillantós mosolyomat kitartva közlöm: – Ideje távoznod!

Meredten néz, szája szegletébe kompromitáló mosolyt húznak a másodpercek. Esze ágában sincs odébb állni.

– Lizácska... – cicce g.

– Ne hívj így! – nézek rá fenyegetően.

Féloldalas mosolya csupán egy pillanatra, de félelmetes vicsorrá torzul.

– Emlékeztem rád a régi, szép időkből, de csak azután állt össze a kép, hogy rajta kaptalak benneteket

– hajol egészen közel, úgy mormolja. – És te voltál az a flancos nőcske azon a legénybúcsún, akihez Szigor odament. Akkor túl távol álltál, nem ismertelek fel. Áruld el, már az első este széttetted neki a lábadat, vagy te azért tovább tartottad magadat? – provokál.

Elkomorult arccal, határozottan kérdezem: – Mi az indokod arra, hogy ne vágjalak szájba itt, mindenki előtt?

– Nagyon rossz lóra tettél Szigorral – folytatja. – Ne gondold, hogy csak téged dönget. Nagy játékos és sok labdája van. Kár lenne áldozatot hoznod érte – mondja, majd sokat sejtető hangon hozzáteszi: – Talán meg sem bízatsz benne.

Hunyorogva méregetem a disznót, aztán a legtermészetesebb hangon megpróbálom kizökkenteni a félelmetes magabiztosságából: – Már tudom, hogy mi idegesít benned ennyire. Alig van szempillád.

Könnyedén ugorja át a sértésemet. Az orrán fújtatva kuncog.

– Úgy fest, Szigort egyáltalán nem érdekli, hogy kitálalok a médiának. Legalábbis nem törekszik arra, hogy befogja a számat – hümmög. – Gondoltál már arra, hogy szándékosan cserkészett be? – nyalja meg kárörvendően az alsó ajkát. – Neki nem érdeke, hogy áldozatot hozzon érted. Sőt, az az érdeke, hogy elbukj. Nem szívesen közlöm veled, de szerintem csapdába csalt.

Belesajdul a szívem. Igor a tettenérésünk óta nem keresett, és hiába is hívtam, nem jelzett vissza. Az eltűnése aggodalomra ad okot. Tényleg ő maga intézhette úgy, hogy Olivér is a takarítószerterába cipelje azt a lányt? Nem, az nem lehet! Emlékszem, hogy mindkét férfi arcán mélységes döbbenet ült. Igor nem akart lebukni. De vajon, ha már így alakult, megragadja-e az alkalmat, hogy hasznot húzzon belőlem?

Ahogy gondolatban sakkozom, eszembe villan, hogy néhány napja, éppen önvédelemből megzsaroltam Igort. Azt hazudtam neki, hogy ismerem egy terhelő családi titkát, ami féligazság. A pártunk által pénzelt informatikai elemzőcsapat a kormánypárt által elkövetett, a sajtóban feltárható hibák után nyomoz. Szerződések bújnak, korrupció nyomai után kutatnak, és űket bízzuk meg, ha egy-egy újonnan felbukkanó karakter múltját kívánjuk feltárni. Amikor kiderült, hogy Szentesy Igor lett a kormány új kampányfőnöke, apám azonnal vérdíjat tűzött ki a fejére, a csoport pedig talált is egy fekete foltot. Névtelenségbe burkolózó források tudni vélték, hogy Igor apja fiatal korában oligarcha volt, és összeszűrte a levet a jó barátja, a miniszterelnök feleségével. Állítólag ebből a viszonyból született Igor, akit a botrányt elkerülve egy teljes politikai stáb

igyekezett hihető múlttal felruházni. Így lett az anyja orosz bejárónő. Nem tudom, hogy igaz-e a pletyka, de nem is akarnék visszaélni az információval. Csak jelezni szerettem volna Igor felé, hogy ne húzzon ujjat velem. Talán tudja, hogy nincsen bizonyítékom, és mégis szórakozik velem...

– Látom, hogy lesokkolt a hír – bújja negédesen. – Hogy lásd, mennyire gáláns vagyok, adok neked egy utolsó esélyt. Sőt, két opció közül is választhatsz...

– Mennyi pénzt akarsz? – szakítom félbe.

– A pénz nem érdekel – ingatja a fejét. – Azt előteremtem magamnak.

– Akkor mit akarsz? – kérdezem fojtottan.

– Hatalmat – böki ki, mire úgy nézek rá, mint egy ütődöttre. – Rangot. Elmarja a poharamat és ledönti a vodkám.

– Ne haragudj, de én nem üthetlek lovaggá – morgom. – És azt hiszem, ha kard kerülne a kezembe, inkább levágnám vele a fejedet.

– Intézd el Szigornál, hogy tulajdonrészt adjon a cégéből – hadarja, aztán megérinti a vállamat. Összerándulok és arrébb húzódok. – Ha pedig nem sikerül meggyőznöd, folytasd velem azt kis buja viszonyt, amit vele kezdtél el. Tetszenek a hozzád hasonló, flancos nőcskék. És amíg a lábad között dolgozik a szám, nem tud feleslegesen eljárni, nem igaz?

El akar cserélni?

– Hányom kell tőled – böffentem fel az első, felmerülő gondolatomat.

– Bennem legalább megbízhatsz – lelkesedése félelmetes. – Gondolj csak bele, már rég címlapokon láthatnád viszont magadat a titkos szeretőddel, ha nem tartottam volna a számat. Törődöm veled.

Leesik az állam.

Éppen azon tűnődöm, hogy kicsippentem, majd az öklömmel együtt a szájába tömöm a babarózsaszín díszkendőjét, amikor a szemem sarkából megpillantom a mosdó felől közeledő Sándort.

Olivér a jelentrendezés helyett szerencsére jobbnak látja, ha távozik.

– Fontold meg! – közli, majd előránt a tárcájából egy névjegykártyát, a zakója zsebéből pedig tollat húz elő. A hátuljára betűket kapar, aztán felém nyújtja a lapot. – Kapsz néhány napot.

Nem veszem át a névjegykártyát, ezért egyszerűen elém pottyantja a pultra, majd magamra hagy. Tenyeremet a kártyára fektetem, Sándor nehogy észrevegye.

– Ki volt ez a nyikhaj? – ér vissza hozzám homlokát ráncolva Sándor, miközben a távolodó Olivért figyeli. A fiú visszatér a két nőhöz, a fenekükre csap, végül hátrasandítva rám kacsint.

– Egy senki – sziszegem. – Most el kell mennem.

Mielőbb beszélnem kell Igorral.

– Most? Bálint éppen ide tart.

– Meglesztek ketten – mosolygok rá a táskám szíjával bajlódva. Megérintem az arcát, egyrészt azért, hogy mindenki lássa a bensőséges mozdulatot, másrészt azért, hogy megnyugtassam. – Minden rendben lesz. Ha pedig gondolod... – mielőtt kimondanám, utoljára átgondolom az ajánlatot. – Nyugodtan hívd meg hozzánk. Majd füldegóval alszom.

Búcsúzóul a szája szélére cuppantok egy csókot.

Elővigyázatosnak kellennem! A szakadék peremén egyensúlyozom, a figyelmetlenségem könnyen a feneketlen mélységbe szédíthet. Mostantól az összes léptemet többször is fontolóra kell vennem.

Nehéz becsiccsentve józan döntéseket hozni.

Ahelyett, hogy telefonon rendeltem volna, az utcán intettem le egy taxit, a fuvar pedig Igor lakcímétől két sarokkal arrébb kértem, ezáltal semmiféle nyomot nem hagytam magam után. A kocsis hátsó üléséről azért nyugtalanul újra és újra hátrafordultam, vajon követ-e valaki. A sofőr vigyorogva érdeklődött, hogy üldöznek-e. A rettentő komikusan csengő kérdés észhez térített: nyugalom, nem egy kalandregény szereplője vagyok.

Az este során elfogyasztott alkohol a kocsikázás alatt a fejembe szállt, így imbolygó léptekkel érek Igor kapualjához. Az épület második emeletéig futtatom a tekintetemet: a lakásában világít a lámpa. Remek, otthon van, és miközben talán whiskyt kortyolgat, éppen egy cafta térdel előtte...

Mintha azzal kiszórhatnám belőle a botor gondolatokat, megrázom a fejemet. Bárhogy és bárkivel is legyen Igor, muszáj váltania velem néhány szót. Legfeljebb megkérem, hogy addig zárja be a vendégét a hálóba, ezekkel a lányokkal úgyis bármi megtehető.

Kiváló ötlet, már csak a féltékenységgel kell kezdenem valamit.

Az izgalom kapkodva pötyögteti velem a kapukódot. Először elvétem, de másodjára a zár szolgálatkészen enged. Ahogy a lépcsőn egyre feljebb caplatok, úgy szorítja satuba elmémet a fantáziám. Hiába, borzalmasan esne, ha Igorral nővel találnám. Nehéz lenne, de el kellene fogadnom. A mi sorsunk már a találkozásunk pillanatában eldöntetett.

Bárcsak megkönnyítené a helyzetemet azzal, hogy amire felérek, a kaputelefon pityenését megneszelve már a küszöbön várna. Sajnos nem így történik. Ez nem az én estém, a dolgok nem alakulnak számomra kedvezően.

A zárt ajtó előtt elbizonytalanodom. Talán jobb volna távoznom.

Nem tehetem.

Igaz, a megfutamodás most könnyítene a helyzetemen, de az érkezésemet kiprovokáló probléma és a számtalan kérdés továbbra is feszítene.

A maradék lélekjelenlétemet összegyűjtve a csengő felé nyúlok, de mielőtt megnyomhatnám a gombot, visszarántom a kezemet.

Bölcsebb volna, ha napközben találkoznánk. Igen, majd holnap visszajövök!

Hátat fordítok az ajtónak, már lépnék, de megtorpanok.

A helyzetünket tekintve a legőrültebb döntés volna napközben, az emberek firtató tekintete előtt rejtőzködve találkozunk.

Most! Gyerünk!

Csupán egyetlen ajtó választ el bennünket. Hova szivárgott az a feldúlt határozottság, amivel a *Moustache*-ban faképnél hagytam a régi szerelmét váró Sándort? Legalább ennyi értelme legyen az éjszakámnak: derítsem ki, hogy Igor mit is tervez az Olivér-üggyel kapcsolatban.

Mitől tartok? Hogy társasága van? Hogy felbőszítem, amiért hívatlanul beállítok hozzá? Vagy attól félek, hogy...

Nem, nem félek!

Mintha csak a világ sorsa múlna ezen a csengetésen, fájdalmasan elgyötört arccal megnyomom a gombot. Aztán zavaromban a ruhám ráncait simítva várakozom. Mindhiába. Nincs reakció.

Igor nem nyit ajtót.

Megfacsarja orromat a düh. Ha nem is hallotta, hogy valaki belépett az épületbe a kapukódjával, a csengőszó nyilván feltűnt neki. Hacsak nem süketült meg két nap alatt, ami bár megmagyarázná a telefonhívás elmaradását, valljuk be, igen valószínűtlen... Le akar rázni! Nem rázhat le! Láttam, hogy

világít a lámpa, tudom, hogy itthon van.

Újra csengetek.

Hosszabban. Semmi.

Bújócskázni akarsz, te gyáva féreg?

Egyik kezemmel a csengőre tenyerelek, másikkal párhuzamosan dörömbölök, eközben a lábammal rugdosni kezdem az ajtót. Az sem érdekel, ha beszakad. Az agyamat pácoló mérge elfeledtettem velem az útközben megfogadott óvatosságot. Hidegen hagy, hogy az erőszak visszhangja Igoron kívül az egész házat fellármázhassa. A lépcsőházi lámpák gyér fényében mindössze egy arctalan, hisztériázó nőt látnának, és biztosan megszokták a veszett perszónákat a második emeleti ajtó körül.

Engem nem rázhat le! Nem tehet használat után csak úgy félre!

Csengető dörömbölésemet éppen kiabálással fokoznám, amikor meghallom, ahogy belülről zörög a zár. Igor haragtól torzult arccal szinte felétépi az ajtót, és mikor felismer, mély döbbenettel konstatálja: – Reszkető.

Váratlanul ér az elém táruló látvány. Nagyot nyelek. Igoron pusztán egy, a csípőjén lazán megkötött törülköző lóg, bőre nyirkos, haja nedvesen csillog. Te jószágos ég, most érzem csak igazán, hogy mennyire hiányzott!

Ha félted valamitől a zárt ajtó előtt, az Igor vonzereje volt.

– Mi ütött beléd? – pillant körbe fojtott kérdésével egy időben, és megbizonyosodik arról, hogy nincsen nézőközönségünk.

Semmi csók? Ölelés? De még egy mosolynyi öröm sem? Ez az estém mélypontja.

– Kiprovokáltam, hogy légy végre férfi és állj elém! – jutok végre szóhoz.

Kíméletlenül támadok.

– Ittál? – ráncolja a homlokát. Kérdése költői, az elharapott szóvégeim árulkodnak arról, hogy becsíptem. Annak ellenére, hogy megveti az ittas nőt, gálánsan elereszti a témát. Széttárja a karját. – Tessék, eléd álltam. Egyenesen a zuhanyzóból.

Azt látom, a fene egye meg! Biztosan egy izzasztó menet után zuhanyzott.

Beviharzok mellette a lakásba, egyenesen a hálósoba felé tartok, és az ajtófélfának simulva bekukucskálok a hangulatvilágításos, duruzsoló zenével kitöltött helyiségbe.

– Elárulod, hogy mit keresel? – szólít meg, miközben becsukja maga mögött a bejárati ajtót.

– Meggyőződtem arról, hogy nincs nálad kurva – fordulok felé keresztbe font karral. Nehezen tudom leplezni az örömmosolyomat. – Tudod, csak azért, nehogy kihallgasson és két fillérért eladjon a médiának. A könnyen kapható lányokban soha nem bízhat az ember.

Igor lesújtó tekintete néhány másodperc leforgása alatt értetlenségbe, végül gyanakvásba fordul.

– Jól vagy? – érdeklődik immár puhább hangon. – Furcsán viselkedsz, egy kicsit aggódom érted.

Aggódik? Jó vicc!

– Nem vagyok jól! – ingatom a fejemet. Megszédülök, ezért hátammal az ajtófélfának dőlök. – Nem kerestél! Vissza sem hívtál! – Szavaimra ő is összefonja a karát, amitől vállizma izgatóan feszül, én pedig zavarba jövök. –

Csak... Csak tusolgatsz itt... Mintha minden rendben volna.

– Te most számon kérsz? – vonja fel a szemöldökét.

Én forszíroztam a tegezŐdést, de most rendkívül sérti a fületem.

Nézzünk egymásra meredten. RészemrŐl ez egy vesztes kihívás, a vodkától képtelen vagyok sokáig ugyanarra a pontra koncentrálni. Ráadásul az egyik nedves hajtincse kompromittálóan a homlokába göndörödik. A szürke falra, a sötét árnyalatú padlóra, majd a folyosó faasztalkájára nézek. Szorosabbra fonom a karomat. Igornál valamiért mindig fázom. Vajon ezt a puritánul nyers berendezésnek vagy a férfiból áradó vonzerŐnek köszönhetem? Igor környezetében tényleg mindig reszketek.

– Nem tudom, hogy mit csinálok – szakad fel belőlem az alkohol mosta Őszinteség. – Össze vagyok zavarodva.

– Segíthetek kisimítani a gondolataidat – lép felém ölelésre nyíló karral.

– Ne! – emelem elé a tenyeremet. – Nem használhatod ki a helyzetet! Nem csinálhatsz meg velem bármit! Nem vagyok a játékszered! – hadarom. Az arcára kiülő döbbenet mondatja velem: – Komolyan akarok veled beszélni.

Nem tűnik úgy, mintha komolyan venne.

– Akkor miért ezt a rúzszt kented fel? – morogja, és egyre csak közelít. Eddig fáztam, de mélybarna tekintete megizzaszt. – Ez a rúzs mindig csak a bajt hozta ránk. Megőrjítesz vele. Csak a szádra tudok koncentrálni.

– Koncentrálj is a számra – bólintok. – Hallgasd, amit mondok vele! Nem fog rajta az élcem. Sőt, még lelkesíti is.

Éhes tekintettel fürkészi az ajkamat. Alig férek a bőrömben, és komoly fájdalommal jár rákényszerítenem magamat arra, hogy ne bámuljam a fedetlen testét. Igyekszem elfordítani róla a tekintetemet, de amikor a folyosó egész alakos tükrére nézek, még vörösebb színt ölt az arcbőrorem.

Igorral szemben olyan kiszolgáltatottá válok, mint a háborgó, nyílt tengerben hanykolódó hajótörött. A

hullámok pillanatokra felemelik, levegőhöz juttatják, de a végén úgyis elnyelik.

– Miért csinálod ezt? – lehelem.

Egyik kezével megtámaszkodik az ajtófélfában, éppen a fejem felett. Egészen közel hajol, úgy morogja:

– Mit?

– Romba döntöd az életemet.

– Én nem akarlak bántani – bújja, közben megnyalja a hüvelyujját, és a minden bizonytalansággal elmaszatolódott rúzsomat igyekszik eltüntetni a szám sarkából. Tekintete elmélyült, és szerintem nincs tisztában azzal, hogy mennyire erotikus, amit csinál.

Akaraterő, Liza! Akaraterő!

– Azzal is bántasz, ha eltűnsz – felelem. – Ráadásul a kis barátod is fenyeget. Teljes erejével hátra löki magát, de hiába a távolság, a vonzalom bennem megmarad.

– Olivér? – elkomorult arccal feltett kérdésére bólintok. – Mivel fenyeget? Hogyan? Megkeresett?

– Azt ígérted, hogy elintézed – hagyom figyelmen kívül a többi kérdését.

– Folyamatban van.

Felbosszant, amiért magabiztos tekintettel, kimérten pislog. Szemernyi aggodalom sem látszik rajta. Pedig Olivér cseppet sem volt megnyugtató.

– Ő nem ezt gondolja – kacagom gúnyosan. Törekvésem ellenére Igor arca rezzenéstelen marad, ezért egy életem, egy halálom, fejest ugrom: – Sőt, azzal nyugtalanít, hogy szándékosan húzod az időt. És őszintén szólva ez kicsit rímel is azzal, hogy nem keresel.

– Csak el akar bizonytalanítani. Megpróbál összeugrasztani bennünket.

Hogy lehet valaki ennyire kimért?

– Miért tűntél el?

– Mert folyamatban van az ügy – ismétli, mire grimaszolok és a szememet forgatom. – Nézd, Olivér tulajdonrészt akar a cégemben a hallgatásáért... – kezd bele.

– Tudom – vágok közbe. – Miért nem adtad már meg neki?

– Nem akarom bevenni a cégbe – közli a legtermészetesebben. – És a partnerem sem szeretné Őt tulajdonostársként látni.

Szíven üt a válasz.

– És természetesen nálam minden előrébb való – köpöm ki magamból. – Szánalmas vagy. Megnyúlik az arca.

– Felnőtt férfi vagyok, nem a pajtásod a homokozóból...

– Ne ringasd magad illúziókban, Igor – kacagok fel. – Te egy kisfiú vagy, aki képtelen felelősséget vállalni.

– Te pedig türelmetlen vagy – vág vissza.

– Te pedig... – sziszegem, de megtartom magamnak a jelzőt. Megint meredten nézzük egymást.

A vállamon lógó ridikülömbe túrva ujjaim közé csíptetem a névjegykártyát.

– Pechemre Sándorral ma este éppen abba a bárba ültünk be, ahol a cégetek rendezvénye zajlott – kezdem a históriámat. – Olivér szinte a semmiből, váratlanul lépett oda hozzám, hogy közölje, vagy rábeszéllek a tulajdonrészre, vagy kitálal. Esetleg a testemmel befoghatom a száját. – Látom, ahogy az utolsó mondat hallatán Igor ökölbe szorítja a kézfejét, és az izmai megfeszülnek. Végre kibillentettem a nyugalmából. – Elém vetette a névjegykártyáját. A hátuljára felírt egy dátumot és egy címet. Ultimátumot adott. Ha két napon belül nem engedsz a kérésének, vár engem az egyik hotelben. Ha nem megyek...

– Seggfej – nyögi Igor, majd közelebb lép, hogy elmarja a kártyát, de még idejében kicselezem. Egymásnak koccan a testünk. Kezemmel felsőtestének bőrére érintem. Arcunk csaknem összeér, a közelségtől a lágyékomban bizsergés kerekedik, mely onnan szépen-lassan az ágyékomba hengeredik.

Kívánom Igort.

Térj magadhoz!

– Azt akarod, hogy feküdjek le vele? – kérdezem elesetten. Vagyis valójában aljasan provokálok.

– Képes lennél rá? – néz mélyen a szemembe.

– Ijesztő volt – kerülöm ki a választ. – Azt mondta, hogy veled ellentétben ő törődik velem.

Az idegességtől kitágul az orrcimpája, de a hidegvér látszatát meg tudja őrizni. Micsoda pókerarc.

– Megoldom.

– Hogyan, ha nem akarod tulajdonossá tenni, és azt sem szeretnéd, hogy lefeküdjek vele? – Szavak helyett pusztító tekintet a felelet. Az alkohollal keveredő látvány beindítja a fantáziámat. – Megölnöd? – kérdezem remegő ajakkal.

– Lehet, hogy előtte te ölsz meg engem... – morogja, de nem tudja befejezni a mondatot. Megszűnik bennem az ellenálás.

Szájon csókolom.

Még soha nem éreztem így férfi iránt, magaménak akarom őt tudni. Birtokolni akarom.

A részemmé akarom tenni.

Akarom.

Mindennél jobban akarom.

Pedig nem lehet az enyém.

Igor két oldalról megragadja az arcomat, vaskos tenyerének szorításába beleremegek. A ridikülöm lecsúszik a vállamról és a padlóra pottyanva az oldalára dől. Igor nyelvének mozgása sokkal intenzívebb annál, hogy a kiszóródó holmijaimmal foglalkozzam.

Eljöttem megoldani a problémát, amit egy újabbal tetézek.

Igor keze a fenekemre vándorol, belemar, majd megemel. Combommal a csípőjét ölelem, hátam a gerincem mentén az ajtófélfának simul. Az egyik

magassarkúm leszédül a lábamról, a másikat utána rúgom. Esküszöm, hogy véletlenül, de mozgólódásommal legyűröm Igor törölközőjét, ami a földre hull. Tettrekészségét a fehérneműmnek feszülve érzem.

Az ágyékomhoz nyúl, ujjá a vékony szövet alá kúszik. Mikor a csipkébe mar, a finom anyag reccsenve engedelmeskedik.

A nyers, szakasztó erőtől összerezzenek, az izgalom pedig a mellkasomból a karomba áramlik, és ujjaimmal Igor nyirkos hajszájai közé túrok, körmeim a fejbőrét karcolják. Ő eközben félrehúzza a kitágított fehérneműmet, hogy így a középső ujjá megcirógathasson. Az örömittas sóhajommal egy időben ujjá beljebb csúszik, röviddel később a mutatóujja is követi. A karommal körbeölelem a nyakát, szorosan magamhoz húzom, mintha ezzel csalogatnám még beljebb. És beljebb. Újra meg újra.

– Kapaszkodj! – morogja és még szinte el sem jut a tudatomig a szava, amikor keze ismét a fenekemre

vándorol és teljes erejéből megemel.

Felsikoltok.

Esélyem sincs ellenkezni, olyan szabadon pakol, akár egy rongybabát. Hátamat továbbra is tartja az ajtófélfá, és míg a combom Igor vállára kerül, én a haját tépve kapaszkodom belé. Biztonságban érzem magamat.

– Őrült vagy – kun cogom, mire hümmögve helyesel, és forró nyelvét a fehérnemű alá nyújtja.

A heves és lassú csapások váltakozására a testem összes sejtje kórusban bizsereg. A rendhagyó pozitúrát megszokva ujjbegyeimmal az ajtófélfá peremébe kapaszkodom és kinyújtózom. Úgy érzem, akár a mennyország kapuját is megdöngethetném. Igor kihasználja az akadálymentessé tett utat, mindkét tenyerével a ruhám alá kúszik és az oldalamat végigcirógatva meg sem áll a mellemig.

Szabadnak érzem magamat. Igorral mindig szabadnak érzem magamat. A szabadság pedig másnap kéri meg az önfeledtség árát: ha olcsón méri, akkor is minimum lelkiismeret-furdalással fizethetek.

Hess, hess, hess!

Ahogy az aggasztó gondolataimat hessegetem, a fülemben kúszik a szobából duruzsoló zene. Új dal kezdődik, és azonnal felismerem az *Arctic Monkeys* énekesének hangját.

I Wanna Be Yours.

A tied akarok lenni.

A szenvedélyesen lüktető ritmus a csípőmben kapaszkodik, és amennyire a szokatlan testhelyzetünk engedi, ringatózni kezdek Igor vállán. Ő ezt nem hagyja figyelmen kívül, és ujjai az eddigieknél is határozottabban mélyednek a bőrömbe, mintha a húsomba vágnának, nyelve pedig a lehető leghosszabb utat járva repít lélekben még magasabbra.

– Kívánlak – nyögöm.

Keze visszavándorol a fenekemre, a csípőjéig ereszt, majd a nyirkos, vörös ajkával szájon csókol. Míg a szobába lépdél velem, lehúzza a ruhám cipzárját, majd az ágyára ültet és elmélyülten nézi, amint lehámozom magamról a textilt és a bugyit. Felmarkolja a lejátszó távirányítóját és hangosít a zenén.

– Táncolj nekem! – kéri. – Meztelenül.

– Ne... – ellenkeznék, de még idejében eszembe villan a ház urának alapszabálya, és az utolsó pillanatban kivágom magamat. – Jobb ötletem támadt.

Az ágyra térdelve kúszok közel hozzá és markolom odalent, de Ő ellentmondást nem tűrően ismétli: – Táncolj!

Végül is miért ne? A hangulatom megteremtődött hozzá. Teljesen pucér vagyok, ringatózni kezdek, és a vállammal hullámozva bővölöm. Az alsó ajkamba harapok, felfogom a hajamat, majd engedem a tincseket a vállamra visszaomlani. Balommal továbbra is a hajammal játszom, jobb kezemet pedig a mellkasomra eresztém, és a keblem között az ujjaimmal zongorázva a hasamig vezetem, onnan pedig egyenesen az ágyékomhoz térek. Igorról süt, hogy különösen kedvére szolgál a látvány. Olyannyira, hogy egy óvatlan pillanatban elrugaszkodik, és rám veti magát.

Végre valahára!

Kéjmosollyal az arcomon várom, hogy ajzott ragadozóként cafatokra szedjen.

Azonban meglep. Erősen fog ugyan, de nem szorít. Határozottan mozog, mégsem dönget. Megszokott élvhajhász vehemenciája ezúttal érzékiségbe fordult. A combjaim között mozog, kezével a fejem fölé szegezi a karomat és a mellbimbómat csókolja.

Ilyet is tud?

Az élvezettel keveredő meglepettségtől nehezebben veszem a levegőt, mely a mellkasomban mintha felforrósodna, végül simogatóan árad szét a testemben.

Mit művel velem?

Igor két karjára támaszkodva fölém tornyosul, és a szemembe néz. Csak ámulok a nyirkosodó, élvezettől ragyogó arcán. Annyira gyönyörű! Én pedig annyira képtelen vagyok vele betelni. Csak arra

tudok gondolni, hogy ezt a látványt soha nem akarom elfelejteni. Emlékezni akarok vén révületemben, látni akarom a halálom előtt, sőt a túlvilágra vitt bőrdömbben is magammal akarom cipelni.

A pokolba is!

Feltámasztom magamat, hogy érzelmeimtől túlfűtötten falhassam Igor ajkát. Ahogy visszacsókol, tempója halványul, de az összes mozdulata intenzív marad. A szenvedély tovább lángol bennük. A lassúsággal párhuzamosan a szívverésem gyorsul, majd a tetőfokára hág, amikor Igor teste mozdulatlanul megfeszül. Amikor a számba nyög, én is a csúcsra érek.

Úgy érzem, mintha testünkben és a lelkünkben egyaránt összeolvadnánk.

I Wanna Be Yours.

Biztosan ugyanazt érezzük, mert együtt létezünk.

– Maradj még – kéri kiszáradt torokkal, miután az oldalára gördül mellém az ágyban. Hogy olajozza szavait, nagyot nyel. – Csak egy kicsit.

A nyomatékosság kedvéért körém fonja a karját, homlokát a vállamnak támasztja. Lehet, hogy csak álmodom?

Remélem.

Mert, ha ez a valóság, nagy bajba keveredtünk.

Trillázó telefoncsörgés ébreszt.

Hirtelen azt sem tudom, hogy hol vagyok, majd az éjszaka kékes holdfényéhez szokva felismerem a mellettem fekvő Igort. Életem legkielégítőbb szeretkezésének végeztével elaludtam mellette.

Mert az bizony szeretkezés volt.

Előre fáj a fejem attól a kiapadhatatlannak ígérkező gondolatártól, amely megkeseríti majd az elkövetkezendő napjaimat.

Az estém mélypontja a csúcsa is lett egyben.

A telefonom fáradhatatlanul és a nyugovóra tért lakásban kifejezetten hangosan csörög. Tekintetemmél keresem, hogy hol lehet, a fényét az ajtó túloldalán látom. Eszembe jut, hogy a vállamról lehullott a táskám, abban volt a készülék. Kikászálódok az ágyból és a kiborult ridikülhöz lépek.

Sándor keres.

Ösztöni reakcióból kinyomom, aztán üzenetben begépelem neki, hogy minden rendben van, ne aggódjon, sietek haza.

Rögtön érkezik a válasz: *Lefotóztak bennünket Bálinttal. Mindennek vége.*

Amióta elvállaltam a liberálisok kínálta munkát, zenére ébredek. Szeretek hajnalba nyúlóan tivornyázni, így a kora reggel nem az én napszakom. Abban bíztam, hogy a kedvenc zenéimmel legalább hangulatosan indulhatnak majd a reggeleim, de tévedtem. Mára már a könyökömön jön ki a lejátszási listám, az első néhány taktus után le is csapom az ébresztőt.

Tenyeremmel átgyúrom az arcomat, mintha így lefejthetném magamról a fáradtságot. Ez persze csak beidegződés, általában a kávé segít felébredni, de nem ma. Ahogy a középső ujjam elsiklik az orrom előtt, kipattan a szemem.

Érzem az illatát.

Liza illatát. Azt az illatot, amit csak a hozzá legközelebb férkőzők ismerhetnek. Felvillanyozó és egyben lehangoló is. A jobбомra fordulok, és a gyűrött lepedő látványa elém vetíti a Reszkető esti látogatásának emlékképeit. A szenvedélytől megmámorosodva, tőlem aztán abszolút idegen húzásként megkértem, hogy maradjon éjszakára, de néhány órával később angolosan távozott. Azt hihette, hogy alszom, mert nem moccantam, nem is szóltam hozzá, csak néztem, ahogy összeszedgeti a táskájából kiborult holmijait, felöltözik, majd kilép az ajtón.

Néma hiányt hagyott maga után.

– Bassza meg! – fújom magam elé. – Minden és mindenki bassza meg!

Bármennyire is próbálnám elfedni, muszáj szembenéznem a problémámmal: felkavart ez a nő.

Az ágy szélére ülök, és visszakapcsolom az ébresztéshez is használt, több órányi zenelistámat. Várom, hogy a rockszámokkal zsúfolt válogatás tornádóként seperje ki a gondolataimat. Hiába. Hecceltem a sorsot, és az most egy laza reggeli taslival vág vissza. A hangszóróból egy *Arctic Monkeys* dal csendül fel. Másik, mint amire szeretkeztünk, de a lüktető ritmus így tovább kavarja az éjszaka emlékeit. A refrén első sora, mint egy ugrató haver, mellbe vág: *Akarom tudni, hogy vajon kölcsönös-e ez az érzés?*

Megrázom a fejemet. Korábban több tucatszor vonaglottak nekem erre a dalra gyönyörűbbnél gyönyörűbb nők, de a szövegére eddig nem figyeltem föl. Úgy viselkedek, mint egy balfék kamasz, de ez minden bizonnyal csak az ébredés utáni kiszolgáltatottság, amikor az ember még azt sem tudja, hogy fiú-e vagy lány. Legalábbis remélem.

Szomorú vagyok, hogy menni látlak. Kicsit azt reméltem, hogy maradsz majd – folytatódik a dal. A combomra könyökölve a tenyerembe támasztom a fejemet. Úgy festhetek, mint egy teleszart zsák. És úgy is érzem magamat. A világ egyszerű, úgy is tekintek rá, most mégis minden megbonyolódott.

Még a végén nem is a reggeli ébresztés utáltatja meg velem ezt a válogatást. Ha nem vigyázok, az *Arctic Monkeys* összes dala Lizához kötődik majd, és minduntalan őt juttatják az eszembe. A mosolyát, a hangját és az illatát. Újra megszagolom a kezemet. Az illattal eltelve meghallom a refrén utolsó sorát: *Az*

éjszakák arra vanna k, hogy kimondj dolgokat, amiket holnap már nem mondanál.

Megdörzsölöm a
homlokomat. Elég!

Feltápáskodom, majd nyújtózkodva a fürdőszoba felé veszem az irányt és közben azon tűnődöm, miért gondolok szüntelen egy olyan nőre, akiről tudom, hogy az esküvője előtt áll. Híres vagyok arról, hogy az agyam minden körülmények között józan marad, még részegen sem fordulok ki önmagamból, erre nesze, mégis van hiba a gépezetben.

Lehet, hogy megőrültem. Az Őrültek nem veszik észre, ha baj van. Keresnem kellene egy pszichiátert? Na, még mit nem! Orvosi titoktartás ide vagy oda, nem szívesen osztanám meg, hogy az ellenzék egyik kulcsembérének kedvesét nyaltam az ajtófélfának döntve.

– Elemezzük ki! Csak te meg én – mondom a fürdőszobatükörnek. Jéghideg vízzel mosom meg az

arcomat, és fel is teszem az első kompromittáló kérdést. Nem finomkodom. – Csak nem szerelmes vagy, te szerencsétlen?!

Nyilván nem, de mindenképpen erőteljes a vonzalom. Például hiányzik, ha egy napnál tovább nem találkozunk.

– Akkor ez valamiféle túlzó szexuális vágy? – kínálom fel magamnak az egérutat fogkrémmel a kezemben.

Fogalmam sincs, hogy erre a felvetésre milyen válasz a helyénvaló. A helyeselés féligazság, a tagadással viszont koronaként helyezném a fejemre a problémát. És eluralkodna rajtam.

Egészen egyszerűen nem értem magamat. Nincs az elgyengülésemre észérv, csak egyetlen okot találok: Lizát magát. Az ízlésem meglehetősen széles, sokféle nőt kedvelek, de ha azt nézzük, hogy az elmúlt harminc évben milyen típus kapott igazán kitüntető figyelmet, Liza minden tekintetben megfelel az ideálomnak. Ez lehet az, amit a színes női magazinokban kémiának neveznek. Amit a fizikai vonzalommal ellentétben biztosan képtelenek vagyunk megfékezni. Amin nem fog az akaraterő. Aminek a legzordabb lélek is kiszolgáltatót. Ami megpuhít.

Teljes az üzemzavar, még a reggeli rutinomat sem tudom tartani. Rendesen először tusolok, aztán mosok fogat, most mégis felcseréltem a szertartást. A tusolóba állok, és a fejemre ereszttem a forró vizet.

Egyetlen nő volt rám hasonló hatással. Amióta ő itt hagyott, más kapott lehetőséget arra, hogy fészket rakjon a szívemben. Sokan azt gondolják, hogy túlságosan nyughatatlan vagyok ahhoz, hogy megállapodjak. Hogy hamar ráunok a rendszerességre. De ez faszság! Egyetlen férfi sem tart zsigerileg az állandóságtól, a lelki elhidegülésnek mindig van oka, ami gyakran a múltban keresendő. A lelken ejtett seb legfeljebb heggé forr, de nyomtalanul soha nem szívódik fel.

A testiség persze más, az részemről a szükség, az élvezet és az önimádat beteljesülése. Ezt mind akarom, de a párkapcsolatokkal önkéntelenül együtt járó szenvedésre többé nincsen szükségem. Talán éppen ezen hozzáállásom miatt vonzom általában azokat a nőket, akikkel soha az életben nem tudnék a dugásnál többet elképzelni. Eddig legalábbis így volt. De a világ rendje most felborult, és az elveim sorban adják be a törölközőt.

Megfogadtam például, hogy még véletlenül se engedek a testemnél közelebb magamhoz olyan nőt, aki velem szarvazta fel a párját. Velem miért tenne kivételt? Liza mégis összezavart. És azt hiszem, hogy nála is komoly fejfájást – és talán szívfájást – eredményez a viszonyunk. Legalábbis egészen másképp viselkedik, mint a többi ágyamba bújt, elköteleződött, de kalandvágyó asszony. Számukra a jólét elengedhetetlen, a boldogságot pedig más forrásból pótolják, tehát mindenük megvan, így rendszerint elégedetten csillog a tekintetük. Ellenben a Reszkető pillantásában az elhagyatottság néma segélykiáltását látom, és ezt a bizonytalan viselkedése is alátámasztja. És nem produkálja a szokásos női folyamatot: a taktikus behálózást, mely a megfoghatatlanságom miatt megszállott birtoklásba, végül szitkozódó fenyegetésbe torkollik. Ő mindig ugyanolyan szeretetre méltó.

Már az első találkozásunk óta érzem, hogy valami nem stimmel Lizánál. A nála

tapasztalt magány nem
fakadhat csupán a testiség hiányából. Valami más is van a háttérben. Remélem,
Födöri nem bántja, mert ha igen, akkor agyonverem. Liza testén ugyan nem
láttam dulakodás nyomait, és látszatra a vőlegénye sem egy erőszakos fazon, de
mindez még semmit nem jelent. Liza menekül hozzám. Annak ellenére nálam lel
védelemre, hogy kiderült, politikailag ellenségek vagyunk. Mintha azt kérné,
hogy mentsem meg a sorsa elől.

És a csókjaink... Azok a csókok bensőségessé és félelmetesen személyessé
fűzik a kapcsolatunkat. Mintha összetartoznánk.

– Bassza meg! – csapok ököllel a fali csempébe.

Szar ötlet ez az önelemzés, csak átbaszom vele a fejemet.

Mi ez a sablonreakció, Szigor?

Megmenteni Lizát?

Mitől? Attól, amit Ő választott? Amibe önszántából hajtotta a fejét?

Az állapotom tarthatatlan. Nem érdekel, ha elkések, munka előtt elmegyek az edzőterembe. Azt remélem, ha már a zene és a forró víz nem volt eredményes, a mozgás majd segít levezetni a feszültséget.

Miután megtörölköztem, a ruhásszekrényemhez megyek, közben tovább rágódom. Bárcsak ne lenne ennyire vonzó! Bárcsak találnék benne azon felül kifogásolni valót, hogy az ellenség menyasszonya! Utóbbi Őszintén szólva még izgat is. Lételemem a szabályszegés, és kihívásnak tekintve, „semmi nem drága” alapon elvenném Lizát az Ő Sándorától, és addig játszanék vele, míg egymásra nem ununk.

– Vajon, ha nem lenne foglalt, érdekelne ennyire? – kérdezem a szekrény ajtajának belsejére erősített tükörtől is. – Vagy amint az enyém lenne, máris érdeklődésemet veszteném vele kapcsolatban? – teszem fel az újabb kérdést, miközben belebújok a farmeromba.

Nem vagyok jós, de azt hiszem, hogy érdekelne. A kérdés, hogy én érdekelném-e akkor Őt.

– És miért nem csábítod el? Miért nem szerzed meg magadnak? – provokálom saját magamat, miközben a felvett pólótól összekócolódott hajamat igazgatom az ujjaimmal.

Egyetlen nőnél sem érdekelt, hogy lebukik-e otthon. Nem egy férjtől kaptam már első felindultságból fogalmazott fenyegetést, de egyikük sem tartotta be az ígéretét, gondolom, az Ő fejükön is vastagon volt a vajból. Ám Liza esetében nem csak pukkantgatnék, hanem atombombát robbantanék. Az izgalom pedig nem egyenlő az Őrültséggel. Igaz, a pártjuk kárát látná a csábításból, a sajtó is darabokra szedné Lizát és nekem sem hagynának nyugtot. Ha a Reszketőmnek néhány nap leforgása alatt sikerült kiszagolnia, hogy a családom múltjában botránybűz terjeng, a pletykalapok firkászainak néhány órára sem lenne szükségük mindehhez.

Ez egy kibaszott zsákutca.

És a korlátozott helyzet kifejezetten frusztrál. Kihívás, hogy lehetővé tegyem a lehetetlent.

Egy biztos, az Olivér-problémára mielőbb megoldást kell találnom. Nem tudom még, hogy miként sikerülhet mindenki számára megfelelő, de az biztos, hogy beszélnem kell a fiú fejével. Lehet, hogy tényleg kitekerem a nyakát. Leginkább azért, mert az ajánlatával gyakorlatilag lekurvázta Lizát. Pontosan tudom, hogy mi a véleménye róla, de akkor sem tehet ilyen lépéseket.

Amint az előszobában álló kis asztalhoz lépek, hogy felmarkoljam róla a telefonomat, belerúgok valamibe a földön. A tárgy könnyedén gurul, majd a falról visszapattanva a lábfejemnek ütközik. Az ismerősen zörgő hangtól eláll a lélegzetem.

Gyógyszer.

A hajnali félhomályban biztosan nem vette észre, hogy az üveg kibukfencezett a táskájából. Felemelem és elolvasom a ráragasztott címkét.

Nyugtató.

Úgy érzem, hogy körém szűkül a szoba.

Ez nem lehet igaz!

Kegyetlen tisztasággal villan elém a múlt és olyan sűrű keserűséggel tölt el, hogy a terhe alatt összeroppantom a fiolát. Az élet megismétli önmagát. Így van ez, ha szembefutunk az univerzum akaratával. A karma nem játék. Ez már vérre megy.

Hogy a sors most heccel, vagy a javamat szolgálja, nem tudom, de tálcán kínálja a kapaszkodót, ami segíthet kiábrándulnom Lizából. Ami még idejében jelzi, hogy ez a nő veszélyes és előbb-utóbb tönkretesz.

Egymást tesszük
tönkre. Igen, így
lesz.

– Órák óta kereslek – ül mellém visszafogott, morgó dühvel Erika. – A titkárnőm szerint ma még nem is jártál az irodádban.

– Az a kis dögös kémkedik utánam? – kérdezem anélkül, hogy hozzá fordulnék. – Remélem, azért mindent, amit látott nem mesélt el.

– Hol jártál? Megint kurváztál? – kerüli ki a provokációt.

– Edzeni voltam.

– Az más – jelenti ki a megnyugvástól lágyultabb hangon, aztán bókolni próbál: – De minek neked edzés? Anélkül is túl dögös vagy.

– Gondolom, a férjednek is ezt mondtad, mielőtt elhízott – fordulok felé leheletnyi galád mosollyal. – Aztán már nem is kívántad, és azóta keresed a sportosabb férfiak társaságát. Vagy tévedek?

Idegességében előre ugrik az állkapcsa, szeme pedig olyan hatalmasra kerekedik, hogy attól félek, kifordul és a földre toccsan. Vissza mégsem vág. Egyelőre. Erika első blikkre amolyan, „ami a szívéen az a száján” típus, valójában kifejezetten taktikus, „beosztja az erejét” fajta. Ha most nem csíp élből vissza, valami még van a tarsolyában. Egy kicsit tartok a zsákbamacskájától. Habár otthon család várja, féltékeny a körülöttem megforduló fiatalabb nőkre. Birtokolni akar, és egyre nehezebben kezeli, hogy folyton kicsúszom a keze közül. Figyelnem kell arra, hogy a csalódottsága ne nevelődjön bosszúvágygá.

– És milyen jól jártál, hogy a férjem elhízott – talál újra határozott önmagára, és kezét a combomra csúsztatva a sliccem felé siet vele.

Megragadom a csuklóját.

– Ugyan... – leheli fülledt hangon. – Reggel óta várom, hogy az asztalra fektess. Kárpótolnod kell, amiért ez eddig elmaradt. Ez az irodádnál is izgalmasabb helyszín.

A pártközpont előadótermében vagyunk, a velünk szemben lévő színpadon a miniszterelnöki stáb tartja a szokásos heti sajtókonferenciáját. A helyiség nagyjából kétszáz fő befogadására képes, a kék bársonykárpitos székek sorait a színházak nézőteréhez hasonlóan lejtőre építették. Hogy a médiamunkások komfortosan érezzék magukat, a székek háttámlájába lehajtható asztalkát szereltek, amivel még akár el is takarhatnám Erika fejét, ha a lábam közé hajolna – bár ha engedném, nem takaroznék, és végignézném, mit művel a szájával. Kicsi lenne az esélye, hogy rajtakapjanak minket, ugyanis a terem csupán a feléig telt, mi pedig az utolsó sorban ülünk, ráadásul a hátsó bejáratot kevesen használják, a főbejárat is a színpad mellől nyílik. A többség valószínűleg az sem tudja, hogy jelen vagyunk. Rendesen biztosan kapva kapnék az alkalmon, de ezúttal nincs hozzá hangulatom. Ugyan az edzés sikeresen kipucolta a fejemet, az unalmas sajtótájékoztatón mégis elbambultam, Erika érkezésekor pedig megint csak Liza körül jártak a gondolataim. Rajta kívül másnak nehéz lenne életre keltenie odalent.

Erika agitálóan kéjes vonásai lassan szánalmas akarattá, abból rádöbbenő csalódottsággá, végül megalázott zavarrá rendeződnek. Lesütött szemmel, a fülbevalóját igazgatva hátrál, és székében keresztbe vetett lábbal fordul a színpad felé.

A porondon éppen a miniszterelnök szóvivője valamilyen statisztikákról beszél. Hangja monoton, egyénisége nincs és a téma érdektelen. Az újságírók a délelőtti időpont ellenére is nagyokat ásítognak a halálosan unalmas fazonon, félő, hogy néhányan el is bóbiskolnak. Már az első néhány percet követően megbántam, hogy beültem, de munkaköri kötelességem ismernem a párt jelenlegi helyzetét. Nem azt, amit a megbeszéléseken kommunikálnak magukról, hanem a kozmetikázatlan valóságot. Elfecsérelt időnek érezném a realitástól elrugaszkodott munkát, nem szolgálom robotként a megrendelőmet és ezt Erika is tudta, amikor ide hívott. Már ha annak idején nem csupán a farkam miatt invitált...

A sikeres kommunikációhoz a vízió felül muszáj meghallani a nép hangját, és ehhez az újságíróknál nincsen jobb közvetítőközeg. Ők a lakájmédiát leszámítva, a hétköznapi embereit képviselve legtöbbször rendszerkritikusak. A tervem szerint az eseményt követően el is beszélgetek néhányukkal.

Kínéztem már magamnak azt a szőke szépséget, aki az egyik televíziós csatornán vezet reggeli műsort. Korábban is szívesen megismerkedtem volna vele, hát itt a remek alkalom. Jól jöhet a telefonszáma. Talán gyógyír lehet a Reszkető-nyavalyámra.

– Remélem, az a bajod, hogy szégyelled magad – szólal meg hosszú percek követően az elutasítást fájlalva Erika.

– Miért kellene szégyellnem magamat? – ráncolom a homlokomat.

Íme, Erika az általam korábban már kiszagolt tartalékmuníciójához nyúlt.

Rossz előérzetem van. A

meglepetészsákban egy ostor lapult, és most jól elnászpángol vele. Ha hagyom.

– Azért, ami a húsipari cég fogadásán történt – fordul felém. Leküzdötte a zavarát, tekintette már kőkemény.

Olivér szája máris eljárt? Erika tudja? Megdöbbenek, de gyakorlottan leplezem: – Semmi nem történt.

– Tényleg? – vonja fel a szemöldökét. – Akkor Glória asszony hazudott?

Glória? Hogy pokolba keveredik ide az a túlfestett öregasszony? Mogorván ráripakodhatnék Erikára, hogy ne merjen számon kérni a tetteimért, de ennél jelenleg kíváncsibb vagyok.

– Legfeljebb azt mesélhette, hogy bókoltam neki. Ez téged ennyire zavar? Csak mert tudod, a férfiak gyakran csak hazudják a bókjaikat – mondom olyan természetesen, mintha nem fecskendeztem volna a szavaimba jó adagnyi gúnyt. A nyers stílus ezúttal elrettentés, különben amint Erika gyengeséget szagol, azonnal a fejemre nő. Ahogy teszi ezt az összes férfival a környezetében.

– Ez nem játék, Igor – csóválja a fejét, tekintetében pedig a gyermekét dorgáló anya szigora. – Miért nem szóltál róla?

Éppen azért, mert ez nem játék. Nem is értem, mit gondol. Neki kellett volna először elmondanom, hogy elkaptam az ellenzék egyik vezéralakjának a menyasszonyát, amikor is fülön csípett a kollégám? Nyilván büszkén viselte volna a hírt, ugye? Ha Erikán múlt volna, másnap már Födöri Sándor felszarvazásával lettek volna tele a lapok. Harmadik nap pedig az én családi titkom virított volna a címlapokon. A negyedik napon aztán Erika férje kapott volna hírt arról, hogy a felesége hónapok óta csalja.

Nem, hasonló aljasságra én soha nem vetemednék.

– Glória asszony és a férje komoly vagyonnal rendelkeznek. Szükségünk van a befektetésükre – dorgál. Megkérdezném, hogy mi köze van ennek Lizához és hozzám, de szerencsére nem szólalok meg. – Kötelességed lett volna elmondanod, hogy üzent. Ez tényleg nem játék. Millióktól estünk el emiatt.

Tessék?

Homlokráncoló értetlenséggel nézek Erikára.

– Glória asszony tegnap este találkozott az elnökkel, és sértettségét fejezte ki, amiért nem jelentkeztünk nála az ajánlatunkkal – folytatja. – Kornél azt sem tudta, hogy miről van szó. Tudod, hogy milyen kellemetlen, amikor egy vezető azt sem tudja, hogy egy fontos partner milyen ajánlatról hadovál?

Megkönnyebbülök. Elbeszéltünk egymás mellett. Mégsem tudja.

A kikent némbér tényleg üzent rajtam keresztül a pártvezetésnek, miszerint Lizának kecsegtető ajánlattal álltak elő és várja a licitet. A fejlemények

sodrásában ez azonban teljesen kiment a fejemből, fontosabb dolgom volt ennél. És tessék, lehet, hogy megválnak tőlem ezért. Sokat fizetek azért a kis izgalomért.

Jobban belegondolva a menesztésem tulajdonképpen könnyítés lenne, akkor legalább egy fékkel kevesebb lenne a Liza-ügyben. És azt is be kell látnom, bármekkora szemétláda is tudok lenni, a politika nem az én terepem. Én a tiszta játszmákban vagyok erős, a csalások összezavarnak.

– Furcsán viselkedsz – állapítja meg Erika. – Nem úgy tűnik, mintha lelkesednél ezért az állásért. Sokan a fél életüket odaadnák, ha egy sikeres pártkampány lehetne az önéletrajzukban.

– Ne igyál előre a medve bőrére! – figyelmeztetem.

– Elég régen hajtom előre ezt a biciklit, hogy lássam, a kampányunkat már csak egy grandiózus botrány zúzhatná össze – tűnődik el. Azt hiszem, hogy egy teljesen lehetetlen példát keres a fantáziájában. –

Mondjuk, ha kiderülne, hogy Kornél hűtlen. Az betenne a családi liberalizmus eszméjének.

Valamiféle hibridként a liberális párt konzervatív alapokra helyezi a családpolitikáját. Természetesen eközben a fiatal generációról sem feledkeznek meg, szóval tényleg minden igényt kielégítően stabil a pártprogram. A konzervatívabb eszmékre a biztonságérzet megőrzése érdekében van leginkább szükség. A kutatások egyértelműen bizonyítják, az emberek mélyebben bíznak egy házas és hűséges vezérben, mintha agglegény lenne az illető. Családdal egy férfi bölcsebbnek tűnik, mintha vadászó agglegényként tengetné a mindennapjait. Azt hiszem, hogy a bizalomépítés a liberálisok örökké tartó, első számú feladata.

– De térjünk vissza hozzád – tereli a témát Erika. – Lelkes férfinak ismertelek meg. Olyannak, aki a sikerért tűzön-vízen átgázol. Az általam megismert Igor ambiciózus, fáradhatatlan és nem felejtene el egy több millió forintos üzenetet átadni.

Erika néhány évvel idősebb nálam, ezért önkéntelenül is anyáskodik felettem. Az esetek többségében valamiféle pajzán retorzióval jelzem neki, hogy nem kell babusgatnia. Most a szokásosnál kicsit keményebben kapja.

– Én azt hittem, hogy a délelőtti kefézéseink miatt vontál be – jegyzem meg pikírtan.

– Tudsz még lelkesedni? – kérdezi kibillenthetetlenül. – Benned van még a tűz? Vagy...

– Vagy kirúgsz? – szólok közbe. – Tedd meg!

– Dehogy akarlak kirúgni! – kacarászik öblösen. – Éppen ellenkezőleg. Hetek óta azon dolgozom, hogy még magasabb pozíciót harcolja ki neked. A felméréseink szerint az emberek vakaróznak a szóvivőnktől. Még az idősebbek is sótlannak tartják, a fiatalok pedig egyáltalán nem figyelnek arra, amit mond. Ez az elmúlt időszakban hasznos volt, hiszen számtalan nagyobb, könnyen megakadó falatot kellett lenyomni az emberek torkán. Most már arra van szükség, hogy meghalljanak bennünk et. A meggyőzéshez sokkal karizmatikusabb karakterre van szükségünk. A férfiaknak példaképre, a nőknek bugyiszaggató pillantásokra. Ezért ajánlgatlak téged.

– Nem fogok belépni a pártba, ezt már megbeszéltük.

Megrezen a zsebemben a mobiltelefonom, kezembe veszem, és látom, hogy Olivér írt, de majd később olvasom el.

– Nem is kell belépned a pártba. Sokkal fontosabb, hogy a munkádat szívvel-lélekkel végezd – néz mélyen a szemembe. – Hinned kell abban, amit mondasz, különben hiteltelen leszel. A politika szenvedélyes elköteleződést követel. – Mivel nem reagálok, folytatja: – A Glória-eset az egész eddigi munkámat összeomlasztotta, Viharos nem túl biztos abban, hogy te vagy az ő embere. A következő héten szeretne eltölteni veled egy napot.

Kormány szóvivő? A miniszterelnök mellett álló alak? Vajon még milyen meglepetéseket tartogat a sors? Ennyit nem szokott visszapofozni egy kis heccelődésért. Mi a fenét csináljak?

– Ez egy nagy lehetőség – sulykolja Erika. – Ha valóban győzünk, ezzel a munkával évekig jól kereshetsz. De te akkor is csak nyerhetsz, ha valami csoda

folytán másképpen alakul a párt sorsa. Amint elvállalod, már nem kell a reklámszakmában bohóckodnod, komoly feladatokat is elláthatsz. Például cégvezetőket tréningezhetsz és pótolhatatlanul értékes kapcsolatokat építhetsz.

A felvázolt jövőkép sokakkal ellentétben számomra nem túl csalogató. Szeretem a munkámat, lételemem a kreativitás, de a kormányzóvivői megbízatás, akkor is, ha a hazugságok fineszt kívánnak, a szárnyamat szegné. Ám való igaz, a legfelsőbb körökkel kialakítható kapcsolatok meglehetősen vonzóan csengenek.

Elegem van a dilemmákból!

Erika feláll a székeről, és a hátsó kijárat felé indul, de visszafordul. – Képzeld, mi történt tegnap este!

– kuncogja karba font kézzel. – Födöri Sándor és a felesége állítólag Barna Jánoséknál jártak. Meg akarták győzni, hogy űket támogassák. Micsoda dögök! – sziszegi hunyorogva. – Ki kell űket csinálnunk! Minél előbb! – mondja megátalkodott vigyorral. – Ezért arra kérlek, ha hallasz róluk bármit, azonnal értesíts! Ne felejtsd el úgy, mint Glóriánál!

Mégis tudja?

Ez a szemét szórakozik velem?

Olivér nyitottnak mutatkozott egy találkozóra, és üzenetben elküldte a címet, ahol ebédidő után vár. Most itt állok a bezárt és az idő vasfoga által megrágcsált belvárosi üzlethelyiség előtt, mely a rozsdás cégtábla szerint a néhai *Honolulu* nevű bárnak adott otthont. A szebb napjaiban biztosan hangulatos kis kocsmá manapság a környékeliek helyett az enyészet törzshelye. Meglep, hogy az utóbbi időben igencsak felkapott környéken találni még elhagyott helyiséget, errefelé most aranyárban mérik a négyzetmétereket. Ám amit még ennél is jobban furcsállok, hogy Olivér egy csilivili bárocska helyett ehhez a romhalmazhoz kéretett.

Lehet, hogy átcseszte a fejemet? Hülyét csinált belőlem?

A fel-felkerekedő szellő az épület falához érve megnyikorgatja a lepattogzott bejárati ajtót. A *Honolulu* ajtaja nyitva van, én pedig a homlokomat ráncolva belépek a félhomályban úszó világába. A dohszagú vendégtérben néhány asztal van, lapjaikra székeket fektettek, körülöttük sűrű porfelhő gomolyog. Lépteim alatt az időtől meghullámosodott pepita járólapon összetört sörösüvegek darabjai ropognak, egy félbetört, zöld színű palackba bele is rúgok, ami végül a bárpultnak koccanva nyugszik meg. Az egyik falfelület mentén öt, natúr fából készített, szúrágta, beülős bokszt sorakozik. Mindegyiknél egy-egy dús keblű nő egész alakos poszterét lógatták, a fizimiskájukat tekintve a hölgyek a nyolcvanas évek óta függenek ott. A *Honolulu* élete teljében is legfeljebb késdobáló lehetett. Mi köze lehet ehhez Olivérnek?

– Olivér, itt vagy? – lépek a bárpulthoz. Az italtolc mellett ajtó vezet egy hátsó helyiségbe, onnan kibogozhatatlan hangmassza formájában érkezik a válasz. Aztán Olivér felbukkan, hóna alatt egy üveg whisky, kezében két pohár. – Mi ez a hely?

A pulthoz homlokzatot is építettek, arról művirágokból fűzött nyakláncok lógnak. A legtöbb szírom természetesen már megadta magát, és most a pult lapját színesítik. Olivér leseper néhányat belőlük, hogy helyet csináljon magának.

– Szellemkocsmá. Állítólag itt él az összes alkoholista írónk és költőnk szelleme – válaszol teljesen komolyan, miközben a pultra helyezi a poharakat és az üveget. Úgy nézek rá, mint egy futóbolondra, ettől felvihog és vállon vereget. – Csak hülyéskedek! Az apámé volt a hely. Nem csak bérelte, hanem a tulajdona lett. Gondoltam, nyugodt helyen szeretnél beszélgetni a problémádról, barátom. Itt legfeljebb egy-egy patkány zavarhat meg.

Egy patkány biztosan van itt.

Dühítő, hogy a barátjának hív, és eljátssza, hogy megértéssel fordul felém, miközben a megoldandó probléma éppen ő maga. Valószínűleg haragra akar gerjeszteni, de nem ülök fel a provokációnak, és kikerülöm a fő témát.

– Mi történt a hellyel? – pillantok körbe.

– Apám belehalt – törli szipogva az orrát. Nem is olyan régen szívhatott. – A diagnosztizált betegsége ellenére is éjt nappallá téve dolgozott ebben a kócerájban. Képtelen volt belenyugodni, hogy a plázák átvették az uralmat, és a

köréjük nyitott kocsmákkal elszípolyozták a forgalmat. Csődbe is ment. Akkor, ha akarta, sem tudta volna eladni a helyiséget, mert abban az időben senkinek nem kellettek ezek. Most, hogy a belvárosi élet ismét felpeteszült, rengetegen érdeklődnek utána. Már évek óta eladtam volna, de apám kikötötte, hogy csak akkor adhatom el, ha felújítom és beindítom a helyet, különben az ingatlan tulajdonjoga a ribanc nagynénémre száll.

Amennyire beavatott, Olivér családi háttere meglehetősen zűrés. Az anyja két évvel a szülés után meghalt, az apja nevelte. Amikor Ő is elment, a fiú a nagynénje családjához került, ahonnan egészen egyszerűen elszökött. Az okokról soha nem volt hajlandó beszélni. Barátoknál, osztálytársaknál húzta meg magát, aztán önszántából kérelmezte, hogy nevelőintézetbe kerülhessen. Belegondolni is szörnyű, milyen borzalmakat kell átélnie egy tinédzsernek ahhoz, hogy önszántából kerüljön állami felügyelet alá.

– Ez egy családi örökség. Nem adhatod el – sóhajtok, bár sejtem, hogy számára a család mit sem jelent. – Ha már megvan rá a lehetőséged, hogy újranyisd, miért adnád el? Gondolom, az apád is arra számított, hogy ezzel a kitéttel elérj, hogy ha nem is önszántadból, de megszerezsd a vendéglátást. És egyébként szerintem illik is hozzád.

Meredten néz, ujjával a pulton dobol. Jó egy percig vár, mire válaszol: – Miért lennék egyetlen hely ura, amikor az egész város felett uralkodhatok?

Tessék?

Nehéz beismernem, de Kristófnak igaza volt, amikor szót emelt Olivér alkalmazása ellen. Az interjúztatását követően azt jövendölte, hogy a fiatal, törtető srácot hamar elkábítja a pénzszag, következő lépésként pedig ellenünk fordul majd. Alapít mondjuk, egy konkurens vállalkozást. Most rosszabb történt. Konkrétan ellenem fordult, és nem versenyezni, hanem uralkodni akar felettem. Vajon mit tettem, amiért ennyire a bögyében vagyok?

– Nagyon fiatal vagy még, könnyen hozol olyan döntéseket, amiket később megbánhatsz – mondom határozottan, de nem keményen. – Az apád is azért tehette a végrendeletébe a korlátot, nehogy véletlenül elhamarkodott döntést hozz.

– Ez most fenyegetés? – vigyorodik el, majd lecsavarja a whiskys üveg kupakját.

– Valójában te fenyegetsz engem – pontosítok.

Mosolya hosszan kitart. Mindkettőnknek tölt az italból, visszatekeri a kupakot és koccintásra ösztökél. Hozzá sem nyúlok a poharamhoz. Egyrészt elvéve iszom napközben, másrészt eszem ágában sincs ilyesmi gesztust tenni. Megrántja a vállát, kortyol, aztán belekezd az addig teljessé érlelt gondolatába: – Nézd, én megpróbáltam szép szóval elérni nálad, hogy vegyél a tulajdonosi körbe. Nem hatott. Más megoldás után kellett néznem – emeli maga elé a poharát, és a benne lötykölő ital színét csodálja. – Hogy is hívják ezt a nagykuttyák? Nyomásgyakorlásnak?

Egyetlen kortyra kiissza a maradékot.

– Én voltam az egyetlen, aki lehetőséget látott benned. És éppen engem zsarolsz?

Elismerem, a méltatlankodásom egy kicsit rinyálásnak hangzik, de a lelkére akarok hatni. Azt hiszem, nincs neki.

– Jaj, milyen érzékenyek lettünk! – gúnyolódik, majd hüvelyk- és mutatóujjával elemeli előlem a poharamat és bekortyol. – Csak nem arra vársz, hogy hálás legyek? Olyan vagyok, amilyennek neveltél. Én pedig mindenben olyan akarok lenni, amilyen te vagy.

A tekintetében pillanatra örület látszik.

– Ne röhögtess! – prüszkölöm. Miután a lélekre beszélés kudarcba fulladt, stratégiát váltok, és igyekszem a lehető legmagabiztosabbnak látszani. – Én nem ilyennek neveltelek. És nem hozzám akarsz hasonlítani. Te az életemet akarod. A cégemet. A nőmet. Mindent el akarsz tőlem kobozni. Ez beteges. A drogok és az alkohol kikezdte az idegeidet.

– Ugyan már! – huhog. – Tudsz te ennél jobb dumát is!

Megissza a whiskytmet, majd újrátölt.

– Találj ki valami mást – mondom, de a hangsúllyal mintha pontot tennék a vita végére.

– Nekem a csúcs kell. Mielőbb – nézz rám ingathatatlanul. – Hatalom.

Biztosan van alternatíva. Mármint a tulajdonrészen és Liza testén felül. Ki kell valahogy derítenem, mivel válthatom meg a szabadságunkat.

– Egyébként meg te vagy a beteges, barátom! – reflektál egy korábbi gondolatomra. Úgy fest, azzal az aprócska jelzővel sikerült fájdalmasan megdöfnöm. – Képtelen vagy megállapodni egyetlen nő mellett. Ez már orvosi eset. Csodálkozom, amiért ez a Lizácska olyan szorosan megfogta a faszodat, hogy tárgyalni is képes vagy miatta. Azt hittem, hogy hagyod elbukni. De ez így még izgalmasabb.

– A hűségről a te szádból hallani igazán megmosolyogtató – közlöm, haloványan még el is mosolyodom hozzá. – Igaz, van egy barátnőd, de orrbaszájba csalogod.

– Egy férfi sem hűséges – állapítja meg. – De veled ellentétben én képes vagyok együttélni egy nővel. Ez egy parttalan vita. Hogy Olivér megértse az életvitelemet, be kellene avatnom a múltam legsötétebb

titkaiba. Arra pedig már nem lesz alkalma.

– Nem tudom, mit vársz. Mi célod van ezzel a balhéval? – vetem fel. – Bárhogy is történne, én már nem tudnék benned megbízni. Nemhogy üzlettársként, de barátként sem. Erre gondoltál már? Hogy tervezed a közös munkát mint az üzlettársam?

Nemcsak én nem szeretném, ha Olivér társ lenne, Kristóf is teljesen elhatárolódott az ötlettől, mikor felvettem neki. Ki nem állhatja a nyikhajt, sőt annak örülne, ha eltávolítanánk a szervezetből.

– Szóval bárhogy alakul, te ellöksz magadtól? Ha megalkuszom, akkor is?

– kérdezi hunyorogva. A napnál is világosabb, hogy csapda van a kérdés mögött.

– Egyetlen esetben nem löklek el – felelem, míg ő iszik. – Ha belátod, hogy elszaladt veled a ló, és orvosi segítséget kérsz.

– Persze – röhög fel, majd a következő pillanatban eltorzul az arca és teljes erejéből a falhoz hajítja a poharát. – Ha csak az egyikünk maradhat, te fogsz veszíteni!

Azt hiszem, hogy a beszélgetésnek itt a vége. Kudarcot vallottam.

Felötlik bennem, hogy legvégső megoldásként a korábban elrúgott, félbetört palackért nyúlok és nyakon szúrom vele Olivér, de ez be nem teljesíthető fantázia. Inkább hátat fordítok és a kijárat felé indulok.

– Ha a kis kurvád nem teszi szét a lábát, tönkre foglak tenni! – üvölti utánam vicsorogva. – De megnyugodhatsz, úgyis hagyni fogja, hogy szanaszét kúrjam! Azt pedig felveszem videóra és elküldöm neked, hogy lásd, mennyire megaláztalak! Aki nem hajlik, az eltörik, Szigor!

Szarban vagyok.

– Nagyon szép nő – sutyorogja a fülembe Ildikó, majd figyelmeztetőleg hozzáteszi: – És rajongásig szereti a férjét.

Vagy remekül eljártssz a...

Liza, akár egy édes átok, bármerre megyek, felüti a fejét. Csak úgy, merő véletlenségből. Nem tudhatta, hogy itt leszek, ahogy én sem sejtettem, hogy összetalálkozunk. A sors pofátlanul szar humorának része lehet, hogy folyton egymás útjába terel bennünket.

Kínozz csak, haver!

Az estéim általában társaságban telnek. Egy bárban vagy egy pőre nő oldalán mulatom az időmet. Mára néhány ismerős sörözni hívott, de nem volt kedvem a barombőgő röhögésükhöz. Nőtársaságot meg végképp nem kívántam magam mellé. Éppen italozva bámultam a szobám falát, amikor Kristóf barátom megzavart önkéntes száműzetésemben. Késő délután munkaügyben már beszélünk egymással telefonon, és hallotta a hangomon, hogy ramaty a hangulatom, faggatott is, de a témát rövidre zárva leráztam Őt. Néhány órával később a feleségével, Ildikóval visszahívott. Amikor együtt vannak és nem munkatémában telefonálnak, kihangosítják a készüléket, úgy beszélnek. Tucatnyi tréfás szófordulattal végül meggyőztek, hogy kísérjem el Őket egy új, ötcsillagos hajóétterem megnyitójára. Szeretek velük időzni, mert a közösen elfogyasztott éveik nem feküdték meg a gyomruk, és süt róluk, hogy tisztelik, rajongják egymást. Őket nézve gyakran eltűnök, hogy ha Míra nem hagyott volna itt, belőlem is Kristófhhoz hasonló, szerető férjet faragott volna-e a kor. És ha már másképpen alakult, vajon lesz-e újra olyan nő, akit az örületig szerethetek?

– A könyvklubban is folyton a férjéről áradozik – informál tovább Ildikó Lizáról. – Minden gondolatához az Ő Sándorát köti.

Mintha le akarna róla beszélni. Vagy éppen kihívást szítva cukkol? Azt akarja éreztetni velem, hogy van olyan nő, akit nem kaphatok meg? Nem csapom le a feldobott labdát, és az elvárástól eltérően reagálok.

– Könyvklub? – vakkantom vissza a kérdést. Bólogat.

– Két hétig ugyanazt a könyvet olvassuk, találkozunk és megosztjuk egymással a benyomásainkat, az érzéseinket.

– Tudom, hogy mit jelent a könyvklub, csak furcsállom, hogy ő... – köszörülöm meg a torkomat. – Hogy ti könyvklubba jártok.

– Nem nézed ki belőlem, hogy olvasok? – kacag játékos méltatlankodással.

Inkább a Reszketőn csodálkozom. Szeleburdi múltját tekintve megmosolyogtató, hogy egy könyvklub tagja. Izgató lehet, amint belemélyül egy cselekménydús könyvbe. Elképzelem, ahogy magáról megfeledkezve olvas, eltáthatja a száját és...

– Ez egy női könyvklub – szab gátat pajzán fantáziálgatásomnak Ildikó. – Tizenhárman vagyunk benne. Ennek a hajóétteremnek az üzletvezetője is tag, tőle van a meghívónk.

Liza ekkor, mintha megérezné, hogy róla ejtünk szót, felénk pillant. Ildikó széles mosollyal integet neki, ő mehökken, aztán elsápad. Tekintete klubtársnője

és köztem vándorol, keresheti közöttünk a kapcsolatot. Biztosan megfordul a fejében, hogy Ildikó is az ágyam törzsvendége, ám láthatóan megnyugszik, amikor észreveszi a körünkben tartózkodó Kristófot. Magára erőltet egy mosolyt, és mielőtt a három főszereplő asztaltársaságához fordulna, kecsesen visszainteget.

Meglep, hogy ma este nem Sándorral érkezett, és ha jól sejtem, nem is pártszolgák ülnek az oldalán. A

hozzá legközelebbi helyet foglaló, nagyjából Lizával egyidős nő túl extravagáns a politikai élethez. Tejfehér hajába lila tincseket festetett, karján több tucatnyi ékszer csörög, az én ízlésemnek már csiricsaré ruhája biztosan a legfrissebb párizsi divat szerinti. Szélesen gesztikulálva magyaráz az

asztaluknál ülő idősebb hölgynek, aki a karjánál rángatva szeretnébevonni a beszélgetésbe a férjét, de az csak szűkülve vigyorog, tekintete inkább a teremben kalandozik.

Óvatosságra intem magamat. Ildikónak szemet szűrhat, ha túl hosszan tűnődöm, muszáj valamilyen elterelő kérdéssel előrukkolnom: – Milyen könyveket olvastok a klubban?

– Női könyveket – birizgálja a fülcimpáját.

– Főleg erotikus regényeket – csatlakozik a beszélgetéshez Kristóf. – De szerencsére utána ki is próbálja, amit olvasott.

Ildikó az ura combjára csap, én pedig derült arccal fordulok újfent Liza felé. Elcsípjük egymást pillantását, mire ő, akár egy riadt őzike, elfordítja a tekintetét. De ahogy a vágya eluralkodik a szeppentségén, szépen-lassan visszarendít rám.

Nézzük egymást, mint két megbabonázott.

A dögös vörös rúzt ma érzelmes pasztellre váltotta, de az ajka így is felkavaróan szenvedélyes, vonzza a tekintetemet. Öltözéke egyszerű, barackszínű ruhája szabadon hagyja a vállát. Szeretnék finoman belé harapni, aztán azonnal megcsókolni.

– Szerintem ez már zaklatásnak minősül. Vigyázz, mert mindjárt sikít, hogy bámulod! – súgja oda viccesen Kristóf.

Ildikóhoz időközben ismerős érkezett, és most az asztalunknál állva fecserésznek egymással. Ha jól hallom, éppen a város zöld óvodáiról esik köztük szó. Remek apropó, hogy megkérdezzem Kristóftól: – Van nálad cigi?

– Cigi? – kérdez vissza. – Te nem is dohányzol.

– Hivatalosan te sem – vonom fel a szemöldökömet. – Kicsit megvisel a hajó ringatózása, a nikotin segítene levezetni a feszültséget.

– Pillanatokon belül tálalják a vacsorát.

– Tudom, de ha nem szívok el egy cigit, egy falat sem csúszik le a torkomon.

Vagy visszajön.

Kristóf fintorog rám. Amikor kiderült, hogy Ildikó terhes, szolidaritásból leszokott vele a cigarettáról, azóta kifejezetten környezettudatos, egészséges életmódot folytatnak. Sőt, egy szebb jövő reményében hirdetik is a *zöltség* eszméjét. Persze férfi nem létezhet kikapuk nélkül, Kristóf mindig tart magánál cigarettát és bizonyos helyzetekben, például étkezéseket követően nem is áttall stikában rágyújtani. Kizártnak tartom, hogy Ildikó ne érezné rajta a füstszagot, de ennyi szabadságot egy szerető feleség igazán megengedhet az urának, nem igaz?

Kristóf előtúrja a nadrágja zsebéből a vékony, ezüstös cigarettatárcáját, amit az asztal alatt nyújt át.

– Egyet azért hagyjál nekem a kaja utánra – morogja.

Hálásan megveregetem a vállát. Az italommal a kezemben felpattanok az asztaltól, és a vacsorára várakozók között sasszézva a fedélzetre vezető ajtó felé evickélek. Magamon érzem Liza tekintetét, de nem fordulok felé, azzal talán csalogatnám, pedig éppen előle menekülök. Persze nem zavarna, ha utánam indulna, de azt inkább a saját elhatározásából tegye.

A hajó elindult és három órás utat tesz meg. Nincs kiszállás, én viszont már most szűkülök. Remek kilátások. Vajon lesz olyan mélypont, amikor inkább a

Dunába vetném magamat, és kiúsznék a partra?

Meggyújtom a cigarettát. Nagyon ritkán cigizem, de most jólesik. A fellógatott, narancsszínű lampionok fényében a korlátra könyökölök és a hullámzó, fekete vizet figyelem. A víz éltet, magán hordoz, de könnyen megfojthat. Az emberben nem is tudatosul, hogy a víznek kiszolgáltatva éli minden egyes pillanatát.

– Kérhetek egy szálát? – szólít meg Liza. Nem hittem, hogy a vacsorát mellőzve utánam indul.

– Stresszes este? – kérdezek vissza, közben felpattintom a tárca tetejét és felé nyújtom.

– Mindig. Mindig.

Mint mindig? Micsoda válasz!

Tüzet gyújtok neki, ő közelebb lép, de a menetszél idő előtt elfújja a lángot. A következő

próbálkozásnál szabad tenyeremmel eltakarom a lángot, de az újfent elalszik. Morgolódva teszek újabb kísérletet, Liza pedig segítőkészen mindkét kezével a tenyeremre fog. Érintése gyengéd és bársonyos.

– Nézzenek oda, együtt sikerült – jegyzem meg szórakozottan. Ha nem érezném túlzásnak, hozzátenném, hogy remek párost alkotunk.

Választ spórolva csak halvány mosolyra húzza a száját. A korláthoz lép, és a mellettünk elsuhanó, kivilágított városra mered. Hagyja, hogy a szél a kontyából kiszabadult hajszálaival játsszon.

– Hol van Sándor? – érdeklődöm.

– Tengeribeteg – válaszol átlátszó hazugsággal. – Éva barátnőm kísért el. Az ő gyomra minden tekintetben erősebb.

– Legszívesebben én is szarnék ezekre az eseményekre – igyekszem viccel oldani a helyzetet. Mosolyog.

– Honnan ismered Ildikóékat? – kérdezi.

– Ildikó férje a cégtársam – állok mellé. – Ildikó is velünk dolgozott, ő volt a rendezvények felelőse. Az ő helyére érkezett Olivér.

Liza, nyilván a morbid összefüggések hatására, a szemét forgatja. Adja magát a kérdése: – Sikerült elsimítani a problémát?

Inkább nem avatnám be a délután részleteibe, mert Olivér fenyegetésétől pánikolni kezdene. A szokásos módon igyekszem elkenni a bizonytalanságomat: – Még dolgozom az ügyön.

– Holnap van a határidő – emlékeztet.

– Igen. Tudom – bólintom.

Van egy barátságtalan ötletem, de eszem ágában sincs megosztani Lizával.

Állunk ott egymás mellett, szótlantul. Csak a víz csobogása, a vacsorához felállt szalonzenekar tompán kiszűrődő játéka és a cigarettáink sercegése hallatszik. Körülöttünk nyugalom, mely azonban bizonytalan – bármikor ripityára törhetik. Ilyen a mi kapcsolatunk: veszélyesen romantikus.

– Olyan vagy, mint a Duna – mondhatja velem az elragadottság.

– Ha azt mondd, hogy olyan nedves, Isten bizony, belelöklek – mormogja.

– Amikor elmész tőlem, apályt okozol. Amikor megjelenysz nálam, dagályt hozol magaddal – búgom, és nem bírom ki, hogy közben ne érjek hozzá. Mutatóujjamat a kézfejére helyezem. Apró, óvatos mozdulat ez. Ha éppen most toppanna a fedélzetre valaki, a sötétben nem láthatná. – És bőven vannak a személyiségben olyan örvények, amikbe könnyen belefulladás a férfiember.

– Húha, irodalmi magaslathoz törsz! – jegyzi meg csípősen, de a lampionfénytől meleg narancssárgán csillogó tekintetéből kiolvashatom, hogy tetszik neki a bókoló hasonlat. Órákig el tudnék merülni a pillantásában, ha nem sütné le hirtelen a szemét. – Jobban tennénk, ha újra magázódnánk.

Nem könnyítem meg a dolgát, kérdés nélkül várom, hogy ő maga fejezze be a mondandóját.

– Egyrészt meghallhatnak – suttogja. – Másrészt...

– Másrészt? – bukik ki belőlem türelmetlenül.

– Így túl közel érezlek magamhoz.

Megdöbbennek a szavai. Éppen ő volt, aki folyton a tegeződést forszírozta, most mégis inkább távol akar tartani. Mellbe vágóbb ez, mintha nyíltan azt kérné,

hogy függesszük fel a kapcsolatunkat.

A szó összes értelmében elképesztő ez a nő.

Leolvashatja az arcomról a komor értetlenkedést, mert mélyet sóhajtva elnyomja a korláton a cigarettáját, a csikket pedig a padlózatra helyezi, hogy később kidobhassa. Végül az aurámba lép.

– Szokott maga mosolyogni, Igor? – igazítja meg az ingem gallérját. – Aki nem mosolyog, nem is lehet boldog.

– Nem tudom, hogy érdemes-e az én esetemben a boldogságról beszélni – felelem. Nem erre a válaszra számíthatott.

Zavarában nagyot nyel.

– Mindenről érdemes beszélni – suttogja, és hátával a korlátnak dől.

– Kivéve arról, ami nem létezik. Arról felesleges – mondom. Úgy döntök, ha el kívánja magát idegeníteni tőlem, hát tessék, segítek neki. – De a boldogságban ön sem dúskál, kisasszony.

– Mire
gondol?

– Mindenki azt gondolja, hogy boldog a vőlegényével – ingatom a fejemet. – De nem az.

– Ezt csak maga látja így. Mert így akarja látni – próbál lepattintani anélkül, hogy a szemembe nézne. De édes...

– Így látom, mert tudom, hogy mi a valóság – nem eresztém a témát. Elé lépek.

Vánszorognak a másodpercek. Miközben mögöttem, a vendégtérben vidám talpalávalót játszik a zenekar, közöttünk komoly dráma folyik. A nyílt vízbe pöckölöm az elszívott cigimet. Tudom, egy undorító környezetszennyező vagyok, és ezért majd eggyel többször csap a seggemre az ördög a pokolban, de állok elébe.

Amikor Liza végre felpillant rám,
szeme könnyes.

– Mit szeretne hallani,
Igor?

– A
valóságot.

– A valóság az, hogy férjhez fogok menni – emeli elém a gyűrűzött kezét. – A többi nem számít.

– Az sem számít, ami köztünk történt? Gyengéden a kezem közé fogom az arcát.

– Igor... – reszket. – Ne csináld ezt!
Ne bánts!

Ó, *hol a magázódás,*
kisasszony?

– Az tud igazán bántani... – hajlok közel, és az eltátott ajkába morgom a mondat végét: – Aki fontos neked.

Azt hiszem, hogy mondana valamit, de nincs hozzá lelkiereje.

Lehunyja a szemét.

Győzte
m.

– Vigyázzon, fiatalember! – harsan fel a hátam mögül egy rekedtes női hang. – A hölgynek vőlegénye van.

Liza elkerekedett szemmel fordítja ki a fejét a tenyerem közül, oldalra lép, én pedig komótosan fordulok hátra. Imádom a hasonló, klisésen zavarba ejtő eseteket. Ezek az igazi sorsheccelések.

– Éva – konstatálja zavartan Liza a lila tincses nő közeledését, akinek baljósan lassú lépeit cipőkopogás kíséri, mintha az igazság pillanatához vezetnének.

Kopp

.
Kopp

.
Kopp

.
– Gondoltam, megnézem, hogy miért szív ennyi friss levegőt az én barátnőm.
Már értem – mér végig.

– Pedig az olyan bűnös dolgok, mint én vagyok, bűzlenek, akár a
kénköves pokol – replikázom.

Habár fogalmam sincs, hogy mit láthatott Éva, úgy érzem, megúsztuk a
lebukást. A narancsos fény ellenére is túl sötét van, a hátam pedig elég széles,
eltakarhatta a készülő csókot.

– Pimasz – hümmögi Éva. A beszéde, a pillantása és a mozdulata is olyan
dívásan nagyasszonyos. – De a pimaszság izgató.

A még mindig pironkodó Reszketőhöz fordulok, biccentek, aztán ugyanezt Éva
felé is megteszem. Távozásomkor hallom a lila tincses kérdéseit: – Ez az a
pasas, aki ellopta a telefonodat, nem? Miért
nem mutattál be neki? Tudod, hogy ez a típus a kedvencem!

*Na, mi lesz
már?!*

A *Five Stars Hotel* lobbijában ülök, Olivérre várok. A Liza által néhány napja megkegyelmezett névjegykártya hátuljáról csak a szálloda nevét sikerült leolvasnom, a találkozó pontos idejéről nincsen tudomásom. A szobafoglalások felől feleslegesen érdeklődnék, mert ebben a hotelben sokat adnak a diszkrécióra. Hogy a várakozásom ne szúrjon szemet, már kora délután kibéreltem egy szobát a *Five Starsban*, azóta a lobbiban cseszem el az időmet, keresztbe vetett lábbal újságot olvasgatok. Vagyis úgy teszek. A stressz nem engedi, hogy az elolvasott szavakat értelmes gondolatokká fűzzem, folyton a haditervem körül jár az eszem.

Tényleg barátságtalan.

Lassan este nyolc, a városra már ráereszkedett a szürkület, a recepción elfoglalja a helyét az éjszakai műszak, a bár megtelt, de Olivérnek se híre, se hamva. Az volna a legideálisabb, ha feleslegesen ültem volna el a seggemet, és a hülyegyerek jobb belátásra térve, mély bocsánatkérések közepette mindent visszaszívna. Erre azonban csekély esélyt látok. Hacsak nem szállta meg a szentlélek, Olivér kitart az undorító fenyegetése mellett, és hamarosan megjelenik a főbejáratnál. Akkor lépek én a színre és teszek végre pontot ennek az egész baszakodásnak a végére. És a céлом érdekében képes vagyok elmenni a falig.

Liza már Olivérnél nagyobb talány, fogalmam sincs, hogy feltűnik-e itt az este folyamán. A hajón produkált évődésünket követően sem sikerült vele szót váltanom, próbáltam elcsípni a tekintetét, de rám se hederített. Pedig több olyan rejtett zugot is felfedeztem, ahová elvonulhattunk volna...

A mai napon összesen háromszor hívtam, és bár nem tudhatta, hogy milyen céllal keresem – akár örömhírt is közölhettem volna vele –, egyszer sem vette fel. Persze valójában csak meg akartam bizonyosodni arról, hogy esze ágában sincs ide riszálnia azt a kerek popsiját. Válasz híján bizonytalanságban ragadtam. Az a típus vagyok, aki biztosabbnak tekinti, ha mindig a legrosszabb lehetőséggel kalkulál. Akkor legfeljebb kellemes meglepetés érhet.

Szavait felidézve a hajón tulajdonképpen szakított velem. A gondolattól izzadni kezd a tenyerem, meghullámosodik tőle az újságpapír széle. Liza testének többi része ugyan egészen más mondott, mint a szája, de a magázódás visszaállítása félreértelmezhetetlen gesztus: ő immár tőlem abszolút független, annyi köze sincs hozzám, mint addig volt.

Egy ismerős idegen csupán. Függetlenítette magát tőlem.

Egy részem csalódna a Reszketőben, ha a zsarolásnak felülve hajlandó volna Olivér ágyába bújni. De közben belátom azt is, hogy nem kockáztathat. Ha esetleg valaha változtatni szeretne az életén, azt ne kényszerítésből, hanem önszántából tegye. Minden világos – de nem normális. Nem szabad megengednem, hogy összezavarodottan, kiszolgáltatottan helytelen döntést hozzon. Ha az önképemhez forrt elveim miatt aggaszt is az érzés, kötelességemnek érzem

megóvni Lizát! Nem utolsó sorban pedig az önérzetem miatt is muszáj megakadályoznom, hogy esetleg odaadja magát Olivérnek.

Meg kell oldanom a helyzetet.

Bármilyen áron.

– Mi a faszomért nem érted meg, amit mondok? Milyen nyelvem ismétlem el, hogy végre megértsd?

– üti meg fülemet Olivér pökhendi hangja. A forgóajtó helyett az oldalsó bejáratot választva lépett a lobbiba. Retteg a szűk helyektől. Kivéve, ha vagináról van szó.

Az órákra pillantok, öt perc múlva nyolc. Gondolom egészre határozta meg a légyott időpontját. Ha esetleg Liza helytelenül döntött, hamarosan szintén megjelenik. Sietnem kell!

Olivér egyenesen a recepcióhoz megy, ott a telefont a fülétől eltartva, undok stílusban kikéri a lefoglalt szobája kulcskártyáját, majd a fóbiájának köszönhetően a lift helyett a lépcső felé veszi az irányt. Még mielőtt utána erednék, hengerré tekerem és a farzsebembe dugom az újságot. Az ötödik szinting lépcsőzünk. Sejthettem volna. Felsőbb körökben köztudott, hogy a *Five Stars Hotel* ötödik emeletén csak

dísznek használják a kamerákat, ezzel biztosítanak a titkos, bűnös légyottoknak páratlan helyszínt a városban. Persze ez a lehetőség számtalan bűntényt is elősegített már, kész csoda, hogy a szálloda még működik.

A folyosó végén lecövekelek és figyelem, hogy a végig a telefonjába fröcsögő Olivér melyik ajtóhoz fordul. Könnyen kiszámolom, hogy az ötvennégyes az ő szobája.

Remek. Ez megvan!

Az én szobám a negyediken található, kettesével szedem a lépcsőfokokat, hogy mielőbb leérhessek. Ahogy bevágódik mögöttem az ajtó, egy szék háttámlájára akasztom a zakómat, kirángatom a nadrágomból az ingemet, mindkét kezemen feltűröm az ujját, végül a nyakamnál is kioldok egy gombot. Így már nem érzem, hogy fojtana. A sietségtől lihegve az ágyon pihentetett sporttáskámért nyúlok, és óvatosan kiemelem belőle a délelőtti beszerzett pisztolyt. A helyére csatlakoztatom a töltött tárat. Végül a csőre erősítem a hangtompítót.

Megölnöd? – visszhangzik a fülemben Liza néhány napja feltett, reszketeg kérdése.

Ami nem hajlik, az eltörik – emlékszem Olivér utánam köpött gondolatára.

– Nézzük, ki törik el előbb, barátom! – mormolom magam elé és az ingem zsebébe helyezek egy tollat. A balomban szorongatott pisztolyt a karomra terített zakóval takarom. Határozott léptekkel visszatérek

az ötvennégyes szobához. Az ajtó előtt kifújom magam, majd azon nyomban ösztönző, mély levegőt veszek. Kár tagadni, ideges vagyok. A siker érdekében viszont muszáj megőriznem a magabiztosságomat. Vagy legalább a látszatát.

Képes vagyok én erre?

Megelőzvény, hogy eluralkodjanak rajtam a kétségeim és megfutamodjam, bekopogok. Ritmusosan. Lazán.

– Megyek! – rikkantja a bejárati ajtó túloldaláról Olivér. Hallom, amint megragadja a kilincset. Nyílik az ajtó. Elém tárul az időközben fürdőköpenybe bújó Olivér önelégült vigyora. – Lizácska. Nem adtak...?

A várt kielégülés helyett érkező jobb egyenesem nem hagy neki időt befejeznie a mondatot. Felnyűszítve hátratántorodik. Ellenállás nélkül lépek a szobába, majd bevágom magam mögött az ajtót.

Elkezdődött. Innen nincs visszaút.

– Baszd meg, Szigor! – nyögi, ahogy konstatálja az orrából ömlő, tenyerére tapadt vért.

Körbepillantok a helyiségben. Az ágyhoz tolt üveg dohányzóasztalon már kiporciózva sorakoznak a kokaincsíkok. Mellette hűtött pezsgő, kaviár és egy flakon síkosító áll. A foglaláshoz leadhatott egy rendelést, így már az étellel és itallal felszerelt szoba várhatta. A méretes fali televíziót az egyik pornócsatornára állította: egy férfit három nő kényeztet a képen.

– Látom, nem sikerült jobb belátásra térned – ciccegem. A legsötétebb hangomon hozzáteszem: – Ideje befejezned ezt a gyerekes játékot!

– Lehetőséged volt arra, hogy te magad fejezed be. Ha férfi lettél volna, most nem kellene attól tartanod, hogy a csajod arcára...

Belé fojtva a szót, blöffölök: – Liza nem jön el ma este!

– Akkor legkésőbb holnap reggel hívom az újságírókat.

– Nem fogod – ingatom a fejemet.

Elkerekedő szemmel, hosszan méreget, mielőtt kaján vigyorra húzná a száját: –

Most hipnotizálni próbálsz, vagy mi a tököm? – nyihog fel. – Hogyan gondolhatod, hogy ennyivel meggyőzől? Tudod, nekem is farkam van, nem fog rajtam a Szigor-bűbáj.

Erre neke m nincs időm!

– És vajon a golyó fog rajtad? – kérdezem szenvtelenül. A földre söpröm a bal karomon lógó, leplezésre használt zakót. A pisztoly csövén megcsillan a kristálycsillár fénye.

– Mit akarsz csinálni? – prűszköli. Igyekszik flegmának tűnni, de látszik rajta, hogy összecsinálta magát. – Lelősz? Az nem te lennél, barátom!

Barátom.

– A kialakult helyzet többünkől is a legrosszabb oldalunkat hozta elő – emlékeztetem magamat is. – Miattad fertőződött el ennyire az a kis seb. És nagyon úgy fest, ezen a ponton már csak az amputáció segít.

Mindkét kezét feltartja. Azt hiszem, most tudatosult benne, hogy nem szórakozni vagyok itt. Az Őrültek csak az övékénél eszelősebb szövegből értenek. Lényegesen szelídebb hangnemre vált.

– Nézd, Szigor... – vált lényegesen szelídebb hangnemre. – Én nem akarok neked baj okozni, oké? – kaca gja zavartan. – Tényleg kedvellek téged. Hajlandó vagyok befogni a pofámat. Csak tedd le azt a pisztolyt!

A szám szegletébe húzott gunyoros mosollyal felvonom a szemöldökömet.

– Komolyan azt gondolod, hogy ezt most elhiszem?

– Mivel tudnám bizonyítani? – pillantásában megjelenik az áldozatkészség. –

Oldjuk meg! Oké? Elégedett vagyok, eddig pontosan úgy zajlanak a dolgok, ahogyan azt elterveztem. Szabad kezemmel a

farzsebembe tuszkolt újságért nyúlok és Olivér elé vetem a földre.

– A huszadik oldalnál találsz egy szerződést – közlöm vele, de csak áll és bámul. A pisztollyal hadonászva sürgetem, hogy guggoljon le és keresse ki a papírt.

Nincs más választása, mint együttműködni, így hát fintorogva lapozgat.

– Lehetőleg ne vérezd össze a szerződést! – figyelmeztetem. – A szerződés tartalma szerint elismered, hogy a jövőben bármilyen Lizával vagy velem kapcsolatos hírrel állsz a sajtó elé, az szemén szedett hazugság, és csak a drogfüggőséged keltette tévképzeted része. És természetesen azt is elismered, hogy szabad akaratodból írod alá a szerződést – summázom neki a megállapodásba foglaltakat.

– Nem túl sportszerű megoldás – méltatlankodik. Ennyit a nagy együttműködési szándékról. – Pisztolyt szegezel rám, ahelyett, hogy megállapodnánk.

– Miért ne lenne sportszerűtlen? – vonok vállat. Kihúzom az ingzsebemből és elé dobom a tollat. – Neked is lehetőséged volt megállapodni, de elzárkóztál. Eddig te fenyegettél, most én teszem.

– Mindezt egy olyan nőért, aki...

Nem vagyok kíváncsi a becsmérő jelzőire, ezért félbeszakítom: – Mindezt egy olyan nőért...

Én sem tudom befejezni a mondatomat, mert a hátam mögött felsípol a mágneskártyás zár, nyílik az ajtó, majd Liza jajdul fel: – Igor!

Hát eljött.

Nincs több talány.

Hiába készültem lélekben erre az eshetőségre, gyomorszájon vág a tény, hogy itt van.

Mindezt egy olyan nőért teszem, aki képes lenne érdekből lefeküdni egy szemétládával?

Elcsüggedten hátrasandítok, ez a gyengeséggel töltött pillanat pedig éppen elegendő Olivérnek arra, hogy elrugaszkodjon és kiverje a kezemből a fegyvert. A pisztoly bepördül az ágy alá, esélyem sincs visszaszerezni.

Fasza!

– Nézzük, hogy közelharcban is olyan vakmerő vagy-e – húzza gúnyos mosolyra a száját Olivér, majd öklét lengetve támad.

Ezúttal én kapok be ütést. Arcélen talál. Megszédít, és elveszítem az egyensúlyomat. Hátratántorodom, majd egyenesen a bejárat ajtóra kenődöm. Liza sikoltva ugrik arrébb.

– Fejezzétek be! – kéri eredménytelenül, hiszen két fújtató bikát lehiggasztani képtelenség.

A küzdelem elkezdődött, és egyikünk sem fogja feladni. Ezt most már le kell játszanunk. Dominanciaharc ez, és valamelyikünk veszíteni fog.

– Miért nem dugjuk meg inkább ketten? – sziszegi provokatívan. – A mostani agresszivitásodtól ötször elélvezne a kicsike!

Egy kezemen meg tudom számolni, hogy hány nő volt fontos az életemben. Liza a második. Nem érdekel a múltja. Most még az sem zavar, hogy mégis eljött. Talán nem lesz közös jövőnk. De egy belső

hang szüntelenül azt skandálja, hogy ki kell érte állnom.

Nekiiramodom.

Egymásnak
feszülünk.

Egyikünk sem túl gyakorlott verekedő, de míg Olivér izmait a pökhendi dacszíti, engem a gyűlölet ereje vezérel. Nem látok a dühtől, gyakorlatilag vakon csépelek magam előtt, de az ütéseim sorban betalálnak.

Első. Második. Harmadik.

Olivér artikulálatlanul káromkodva hátrál.

A kézfejemmel megtörölöm a számát, ekkor konstataálom, hogy vérzem. Megsérültem, de a harc hevében egyelőre nem érzek fájdalmat.

Olivér tekintete ide-oda vándorol, képtelen megtartani az egyensúlyát. Látom rajta, hogy nem adja fel, támadna, de hiába, mert képtelen újult erőre kapni. Csak tántorog hátrafelé.

– Vigyázz! Az asztal! – üvölti mögülem Liza.

És ebben a pillanatban Olivér megbotlik a saját lábában, hanyatt vágódik, feje szétrobbantja az üveg dohányzóasztalt.

Fájdalmasan feljajdul, azután
elhallgat. Nem mozdul.

A bordó vér gyorsan fut szét a
járólapon. Lizához fordulok.

Reszket.

– Nem kellene itt lennie – morgom neki, mintha csak egy eltévedt idegen volna.

—

Kedves olvasó!

Köszönöm, hogy időt szántál a *Szigor* harmadik
kötetének elolvasására!

Bízom benne, hogy szereted Liza és Sz. Igor történetét! Amennyiben kedved
támad véleményedet vagy észrevételedet megosztani velem, a
levente@lakatoslevente.hu e-mail címen megteheted! Szeretettel várom,

Levent
e

Tudta d?

A kötetben feltűnő helyszín, a Five Stars Hotel a *Bomlás* című, Aranykönyv-díjas
regényemben is fontos szerepet játszik. Olvasd el! :)